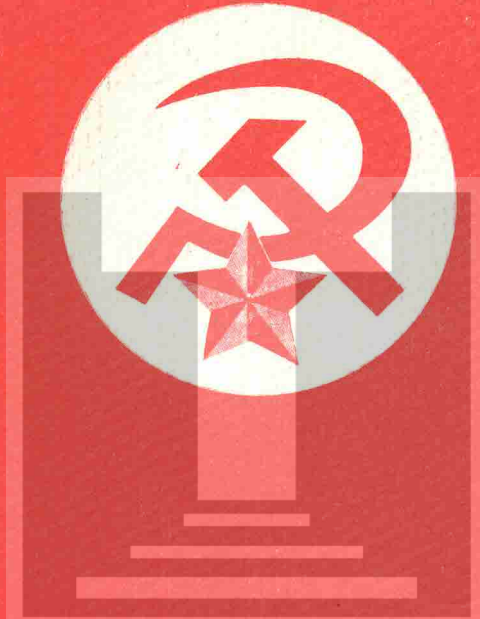

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 1. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Çalışma Raporu**

Şubat 1984

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 1. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Çalışma Raporu**

Şubat 1984

TÜSTAV

TKP YAYINLARI

TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kulu'nun Yoldaşın
MK 1. Planında Okuduğu
Politik Etki Geliştirme Raporu

Şubat 1984

TKP YAYINLARI

BASIM TARİHİ: Şubat 1984

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
BARIŞ SAVAŞIMI ASIL ŞİMDİ YÜKSELTİLMELİDİR.....	9
FAŞİST REJİM GÜÇ DURUMDADIR.....	16
EKONOMİK BUNALIM DERİNLEŞECEKTİR.....	20
ALTERNATİF ULUSAL DEMOKRATİK GÜÇLERİN BİRLİĞİDİR.....	26
1984 BARIŞ VE ULUSAL DEMOKRASİ İÇİN SAVAŞIM YILI OLMALIDIR.....	31
1984 Yılı Amerikan üslerine, Amerikan nükleer silahlarına karşı savaşım yılı olmalıdır.....	31
1984 Yılı zindanların boşalması için savaşım yılı olmalıdır.....	33
1984 Yılı kemer sıkma politikasına karşı savaşım yılı olmalıdır.....	34
1984 Yılı sendikal haklar için savaşım yılı olmalıdır.....	34
YEREL SEÇİMLERDE HALKIN SESİ VE EYLEMİ YÜKSELTİLMELİDİR.....	36
HAYDİ GÖREV BAŞINA.....	43

Değerli yoldaşlar,

Partimizin 5. Kongresi'nden bu yana kısa bir süre geçti. Kongreden sonra yurt içindeki ve yurtdışındaki parti örgütlerimiz 5. Kongre'nin savaşım çizgisi doğrultusunda savaştan, girişimci bir ruhla çalışmalarını yetkinleştirmeye koyuldular.

5. Kongremizin başarılı sonuçları tüm parti örgütlerinde, savaşımımıza omuz veren yandaşlarımızın sıralarında büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılandı. Somut temellere, partinin güçlenen ideolojik, politik, örgütsel birliğine ve kongre belgelerimizin Marksist-Leninist karakterine dayanan bu sevinç ve coşku, şimdi tüm parti örgütlerimizi, yaşamın öne koyduğu görevlerin çözümüne yönelten büyük bir enerjiye dönüştürüyor.

Yoldaşlar,

5. Kongre'de ilerlemiş yaşına karşın gençlere özgü bir coşkuyla, bizlerle birlikte, "Daha Güçlü TKP" belgisini haykıran Bilen Yoldaşımız, ne yazık ki, artık aramızda bulunmuyor. Gerçekten de, Bilen Yoldaşın tüm bilinçli yaşamı, TKP'ni yaşatmak ve güçlendirmek uğrunda yorulma bilmez çabalarla bağlıdır. Partimiz, bu büyük komünistin, Marksizm-Leninizm'den, proleter enternasyonalizminden hiç bir zaman şaşmamış, genç komünist kuşağın bolşevik ruhta eğitilmesine büyük katkıda bulunmuş olan Marat yoldaşımızın anısını her zaman canlı tutacaktır.

Bariř savaşını asıl şimdi yükseltmelidir

Merkez Komitemizin plenum toplantısı, ABD emperyalizminin Batı Avrupa'ya Pershing ve Cruise roketlerini yerleştirmeye başlamasıyla, uluslararası alandaki gerginliklerin, dünya çapında bir nükleer savaş tehlikesinin daha da arttığı, Türkiye'de ise 6 Kasım 1983'de yapılan sözde seçimlerden sonra, politik istikrar-sızlığın derinleşerek sürdüğü bir ortamda yapılıyor.

6 Kasım seçimlerinden sonra kurulan Anavatan Partisi hükümeti cumhuriyet tarihindeki en anti-ulusal, en işbirlikçi hükümettir. Bu hükümet Pentagon'un hükümetidir. IMF memurlarının hükümetidir. Çokuluslu tekellerin, onların taşaronu, komisyoncusu holdinglerin hükümetidir.

Hükümet ve boyalı basın kamuoyunun tüm dikkatini, ekonomide alınan yeni önlemler üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyor. "Özal'ın ekonomide büyük bir mucize yaratacağı" yolundaki propaganda kampanyaları, yalnızca son yıllarda geçmişte eşi görölmedik ölçüde artan iç ve dış sömürünün, işsizliğe ve yoksulluğa mahkum ettiği ve mevcut durumlarının en kısa zamanda değişmesini isteyen geniş

halk yığınlarını boş hayallerle oyalamayı, pasif bir beklenti içinde tutmayı amaçlamıyorlar.

“Özal ekonomide devrim yapıyor” diye iğrenç çığlıklar atanlar, kamuoyunun ilgisini ve politik tartışmayı yeni hükümetin ekonomik önlemleriyle sınırlamaya çalışanlar, bununla en başta halkımızı bekleyen asıl tehlikeleri gizlemeye çalışıyorlar. İnsanlar “Boğaz Köprüsü satılır mı, satılmaz mı”, “zamları Özal mı yaptı, KİT’ler mi yaptı” tartışması yaparken, vatan toprakları saldırgan Amerikan emperyalizmine parsel parsel satılıyor.

Elbette halkımız büyük ekonomik sorunlarla karşı karşıyadır. Elbette Özal’ın ekonomik politikasının halkımızı yeni ve daha büyük ekonomik güçlüklerle karşı karşıya bırakacağını göstermek, Özal’ın balonlarını patlatmak her yurtseverin başta gelen bir görevidir.

Ama ilerici güçler yalnız bununla yetinemezler. Bugün en önemli görev, halkımızı bekleyen asıl tehlikeyi, Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki artan hegemonyasının, Evren-Özal çetesinin ulusal ihanet politikasının yarattığı savaş tehlikesini, tüm halkımıza göstermek ve onu barış için, ulusal bağımsızlık için savaşıma kazanmaktır.

Tehlike gerçekten büyüktür, çünkü ABD yönetimi gerçekleştirmeye çalıştığı “ilk nükleer vuruş” ve “sınırlı nükleer savaş” doktrinlerine uygun olarak, Türkiye’yi sosyalist ülkelere karşı böylesi bir savaşın başlatılabileceği en yakın alanlar içinde görüyor.

TKP geçmişte ABD yönetiminin Türkiye’ye yönelik planları konusunda kamuoyunu hep önceden uyardı. TKP şimdi halkımızı, barış güçlerini gene uyarıyor. Evren-Özal ikilisi, Türkiye’yi Amerikan nükleer roketleri için bir rampa yapma yolunda ilerliyorlar. “En büyük dostumuz ABD’dir” diyenler, bununla ölüme davetiye çıkarıyorlar.

Şu anda Türkiye ile ABD arasında yeni gizli pazarlıklar yürümektedir. Washington, Türkiye’ye Pershing ve Cruise roketleri yerleştirmek istiyor. Anadolu’da, Kuzey Kıbrıs’ta başka yeni üsler kurmak istiyor. Buralara ve eski üs- lere ayrıca kısa menzilli nükleer ve kimyasal silahlar yerleştirmek istiyor. Tüm bu kısa ve orta menzilli nükleer silahlar, komşumuz Sovyetler Birliği’ne ve Ortadoğu’-daki ilerici arap ülkelerine karşı yöneltilmektedir. Türkiye, Ortadoğu’da ABD ile birlikte daha aktif bir askersel rol oynamaya hazırlanıyor. Başbakan Özal “Ortadoğu’da rol oynamaktan kaçınamayız” derken yalnızca, işbirlikçi oligarşinin ekonomik ve politik açıdan Ortadoğu’da oynamaya çalıştığı Amerika’nın Truva atı rolünü gerekçelendirmeye çalışmıyor. O, asıl, bölgede Amerikan jandarmalığına talip olduklarını dile getiriyor.

Zaman geç değildir. Tehlike büyüktür. Ama önlenabilir. Eğer halkımız, barış yanlısı güçler savaşımı yükseltmezse, ABD ancak o zaman ölüm roketlerini Türkiye’ye getirebilir. Eğer halkımız vatan satıcılığına karşı sesini yükseltmezse, militarist generaller ancak o zaman Ortadoğu’da savaş serüvenlerine girişmeye yeltenirler.

Washington’un İncirlik’teki üssü, Lübnan’daki saldırılarına destek olarak kullanmasına Ankara’nın sessiz kalması, en geniş güçlerin tepkisiyle karşılaştı. Cuntacı generallerin hesapsız, tehlikeli dış politikasından baştan beri kaygı duyan,

buna karşı çıkan barış yanlısı güçlerin yanısıra, DYP çevreleri, hatta MDP ve Halkçı Parti gibi cunta yanlısı partilerin yöneticileri bile ABD ile yapılan gizli anlaşmaya karşı çıktılar. Söz konusu çevrelerin, tehlikenin büyüklüğüne karşın, demecilerle yetinmeleri, daha çok kendi kısa erimli politik çıkarlarını kollamaya çalışmaları bir yana, barış için gerçekten kararlı biçimde sesini yükseltenlerin, nükleer savaş tehlikesine karşı halkımızı uyarmaya çalışanların çevresi genişliyor. Tüm bunlar çok geniş bir barış hareketinin örgütlenmesinin ve savaşımın yükseltilmesinin olanaklarının arttığını gösteriyor.

Değerli yoldaşlar,

Türkiye’de barış savaşımını asıl şimdi yükseltmenin ne denli zorunlu olduğunu ve bunun olanaklarının arttığını, dünya çapındaki gelişmelere baktığımızda daha iyi görebiliriz.

ABD yönetimi NATO içindeki Thatcher ve Kohl hükümetleri gibi işbirlikçilerinin de yardımıyla, Batı Avrupa’ya yeni nükleer roketleri yerleştirmeye başladı. Roketlerle birlikte Batı Avrupa’ya militarizm, düşmanlık, savaş psikozu da ihraç ediliyor. Oysa ABD’de içinde tüm bu ülkelerin halkları yığınsal eylemlerle roketlere karşı çıktılar. Bu hükümetler militarist planlarını yaşama geçirmek için kendi halklarının iradesini kabaca çiğnediler.

ABD yönetimi Sovyetler Birliği’nin Cenevre’de ardarda getirdiği yapıcı önerileri de geri çevirdi, her iki tarafın güvenliğini dikkate alacak bir anlaşmaya varmaya yanaşmadı. Yanaşmadı, çünkü onun tüm politikası, sosyalist ülkeler karşısında bir nükleer üstünlük elde etmek, böylece tüm dünyaya kendi iradesini, kendi kirli amaçlarını zorla dayatmak tutkusunca belirleniyor. Reagan yönetiminin, Sovyetler Birliği yönetiminin yaptığı gibi, kendisinin ilk olarak nükleer silaha başvurmayaacağı yolunda söz vermekten kaçınması, bunun açık bir kanıttır.

Washington’un politikası akıl ve mantık dışı olduğu kadar her türlü etik ve hukuk normuna da yabancı, en küçük bir insanlık duygusundan yoksun, gözü dönmüş bir saldırganlığın politikasıdır.

Hiçbir geçerli gerekçe olmadan küçücük Granada adasını işgal edenler onlardır. Amerikan ankarasından onbinlerce kilometre uzaktaki Lübnan’a kadar askerlerini yollayıp, Arap ulusal kurtuluşçularının kanını dökenler de onlardır. İsrail siyonistlerinin en büyük dostu, Güney Afrika ırkçılarının Angola’ya, Namibia halkına karşı saldırılarının baş destekçisi gene onlardır. Nikaragua’da halkın kendine aydınlık bir gelecek kurma çabalarını, Salvador halkının kurtuluş savaşını kaba kuvvet zoruyla boğmaya çalışan da Washington’dur.

Reagan yönetimi Amerika’da bile yükselen tepkilere aldırmadan nükleer savaş hazırlıklarını sürdürüyor. Şimdi, B-1 bombardıman uçakları ve MX roketleri ile nükleer cephaneliğini sürekli büyütüyor. Reagan işbaşına geldiğinden bu yana ABD’nin silahlanma harcamaları her yıl % 12-14 arttırıldı. Sovyetler Birliği 1984 yılı bütçesinde askersel harcamalarını bir ruble bile arttırmamışken, ABD’nin 1984 yılı askersel harcamaları 280 milyar dolara çıkarıldı. Onun gerçek niyetlerinin bundan daha açık bir göstergesi olur mu?

Ne ki, dünyamız bugün Reagan gibi kovboyaların akıllarına estiği gibi at oynatabildikleri bir dünya değildir. Barış düşmanlığına, saldırganlığa, emperyalist hegemonyacılığa karşı bugün yeryüzünde öylesine güçler oluşmuştur ki,

Amerikan emperyalizmi ve bağlaşıkları, önlerine koydukları uzun erimli hiçbir hedefe erişemiyorlar.

ABD emperyalizminin artan saldırganlığına, kısırtıcı girişimlerine karşın, bugün dünya barışının hala korunmakta olmasının ana etmeni, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerdir. Sosyalist ülkeler, SBKP MK Genel Sekreteri Yuri Andropov yoldaşın 24 Kasım 1983 günlü açıklamasında belirttiği somut önlemleri alarak, ABD'nin Batı Avrupa'ya yeni roketler yerleştirip mevcut askersel dengeyi bozmasına izin vermemişlerdir.

"Her iki süper devlet te karşılıklı silahlanıyor" yolunda görüşler öne sürerek, Sovyetler Birliği'nin bu zorunlu önlemlere, savunma amacıyla, ABD silahlandırdığı ve hiçbir somut silahsızlanma anlaşmasına yanaşmadığı için başvurmak zorunda kaldığını gölgelemeye çalışanlara, iki şeyi unutmamalarını söylemek isteriz. Birincisi, Granada halkının başına gelenlerdir. Amerikan yönetiminin olanak bulduğunda yapmayacağı barbarlık yoktur. İkincisi, bugün hala radyoaktifışınlar altında kavrulmak yerine sıcak evlerinde oturabiliyorlarsa, bu herşeyden önce, Sovyet halkının her türlü özveriye göze alarak nükleer silah dengesini, dolayısıyla dünya barışını korumayı başarmasındandır.

Barış yanlısı güçler Türkiye'nin sosyalist komşularıyla barış içinde yanyana yaşamasını savunan tüm güçler uyanık olmalıdırlar. Washington'da hazırlanıp, Babıali'de Türkçeye tercüme edilen anti-sovyetik propagandaları boşa çıkartmak için çaba harcamalıdırlar. Çünkü Washington, yarın "Sovyetlerin yeni roketleri Türkiye'yi tehdit ediyor", yalanlarının ardına gizlenerek Pershing ve Cruise'leri topraklarımıza getirmeye çalışacaktır. Antisovyetizme prim verildiği, barış hareketinin yükselmediği yerde Amerikan roketleri yükselir.

Evet, NATO'ya egemen güçler Batı Avrupa'ya yeni Amerikan roketlerini yerleştirmeye başlamışlardır ama, barış hareketini yenilgiye uğratamamış, onu bölüp parçalama, güçten düşürme amaçlarına ulaşamamışlardır. Kapitalist ülkelerde barış hareketi şimdi kararlılıkla savaşımını yükseltiyor. Yerleştirilen Amerikan roketlerinin sökülmesi ve yenilerinin yerleştirilmesinin önlenmesi hedefine yöneliyor. Barışa yönelik tehlikenin kaynağının Washington'da olduğunu görenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bu, Washington ve uyduları açısından gerçekten ağır bir politik yenilgidir.

ABD yönetimi, şimdi, bu yenilginin altından kalkabilmek için, kendisinin Cenevre'deki ve öteki silahsızlanma görüşmelerinin sürmesinden yana olduğunu öne sürüyor, görüşmelerin kesilmesinin sorumluluğunu Sovyetler Birliğine yüklemeye çalışıyor. Oysa görüşmeleri sona erdiren Batı Avrupa'ya roketleri yerleştirmeye başlayanlardır. Görüşmelerin amacı, karşılıklı kabul edilebilir bir anlaşmaya varılmasıyla, yeni roket yerleştirilmesinin ve silahlanma yarışının sürmesinin önlenmesiydi. Sovyetler Birliği bu amaca sadıktır. Sovyet yöneticileri, Andropov yoldaşın 25 Ocak günlü Pravda gazetesine verdiği demeçte somutladığı gibi, yeni yerleştirilen roketlerin sökülmesi ve önceki duruma geri dönülmesi durumunda görüşmelere yeniden başlamaya ve yapıcı önerilerini, yeniden gündeme getirmeye hazır olduklarını açıklıyorlar. Partimiz Sovyetler Birliği'nin bu tutumunu destekliyor ve ABD'nin düzmece barış yanlısı açıklamalarının içyüzünün sergilenmesini görev biliyor.

Sovyetler Birliği ile Varşova Anlaşması örgütünün öteki üyelerinin 5 Ocak 1983'te NATO üyesi tüm ülkelere yaptıkları ve hala geçerli olan, "Karşılıklı Askersel Güce Başvurmama Anlaşması", imzalanması yolundaki geniş öneri paketi, NATO tarafından yanıtsız bırakılmıştır. Ankara, Washington'un buyrukları doğrultusunda davranıyor, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yönelttiği tüm somut barışçı önerileri görmezlikten geliyor. Oysa bir karşılıklı saldırmazlık anlaşması imzalanması Türkiye'nin ulusal güvenliği açısından en büyük bir güvence olacaktır. Sovyetler Birliği, 63 yıldır Türkiye ile imzaladığı her anlaşmaya sadık kalmıştır. "Sovyet tehdidi", yalanını ağızından düşürmeyenler bile, bunun tersini doğrulayacak tek bir kanıt gösteremiyorlar. TKP Programında belirtildiği gibi : "Sovyetler Birliği'nin ilk nükleer vuruşu yapmama ve topraklarında nükleer silah olmayan ülkelere karşı bu silahı kullanmama yükümlülüğünü açıklamasına dayanılarak, topraklarımızdaki tüm nükleer depoların kaldırılması olanaklıdır.."

Değerli yoldaşlar,

ABD yönetimi dünya çapında yalıtılıyor. Birleşmiş Milletler'de son dönemde alınan ve ABD'nin nükleer savaş tehlikesini arttırıcı girişimlerini, dünyanın dört bir yanındaki saldırgan eylemlerini mahkum eden kararlar, bunun somut bir göstergesidir. Washington Orta Amerika halklarının savaşımını ve Ortadoğu'da Arap ulusal kurtuluş hareketinin direnişini kırmayı da başarabilmiş değildir. Reagan terörizminin Granada'daki askersel "başarı", dünya çapındaki bir politik yenilgiden başka bir şey olmamıştır. Amerikan askerlerinin Lübnan'dan çekilmesi istemi şimdi ABD'nin içinde bile geniş yankı buluyor. Arjantin, Şili ve Uruguay'da antifaşist güçlerin yükselen savaşımı, tüm dünyadaki barış ve demokrasi güçlerini yöreklendiriyor.

Öte yandan, gerginlik yanlısı ve savaş kısırtıcısı politikaların izleyicisi NATO ülkelerinin artan ekonomik ve politik iç istikrarsızlıkları, bu politikaları uzun süre taşıyabilmenin olanaklarını sürekli daraltıyor.

İşte tüm bu sayılanlar, bir yandan, köşeye sıkışan Amerikan yönetiminin çılgınca girişimlere, nükleer bir serüvene kalkışması tehlikesini arttırıyor, öte yandan bu nükleer manyakların elini kolunu bağlamanın olanaklarını arttırıyor. Dünya barışını korumanın başlıca önkoşulu, bu uğurda savaşımı daha da yükseltmek olarak kalıyor.

Bu, Türkiye için, birçok ülkeye oranla çok daha zorunlu, çok daha yaşamsaldır. Çünkü Türkiye NATO'nun en dirençsiz, en uysal, ABD'ye en bağımlı ve iç ekonomik ve politik durumu en istikrarsız ülkesidir.

Özal hükümeti, Stockholm'de başlayan Avrupa Güvenlik ve Silahsızlanma Konferansında olduğu gibi, Atina'da düzenlenen Balkan Ülkeleri Konferansındaki tutumuyla da, Türkiye'nin ulusal güvenlik çıkarlarının değil, Amerikan çıkarlarının sözcüsü olduğunu gösteriyor.

NATO üyesi kimi ülkelerin yanı sıra, küçük ve orta büyüklükteki birçok blok-suz Batı Avrupa ülkesi, Stockholm Konferansında, karşılıklı güven verici somut önlemler alınması, Avrupa'da güvenliğin sağlanması ve silahsızlanma yolunun açılması için yapıcı bir tutum takınırken, Türkiye Amerika'nın fedaisi rolüne sıvanmaktadır. Konferansı sabote edici, uzatıcı, gerginliği arttırıcı Amerikan öneri-

lerini savunmaktadır.

Gene NATO üyesi olan Yunanistan, Balkan Ülkeleri Konferansında Balkanların nükleer silahlardan arındırılması amacını öteki Balkan ülkeleriyle paylaşıpken, Türkiye, NATO'nun çıkarlarını öne sürerek, bu konferansın olumlu bir sonuca ulaşmasının önüne dikiliyor.

Biz komünistler NATO üyeliğinin ülkemizin güvenlik çıkarlarıyla bağdaşmadığını, NATO'nun halkımıza baştan beri büyük zararlar verdiği görüşündeyiz. Ülkemizdeki içi güçler, Amerika'nın dünya çapında izlediği gerginlik ve çatışma politikasına karşı olmalarına karşın, Türkiye'nin, gene de NATO üyesi olarak kalmasını istemiyorlar. Biz bu görüşleri elbette tutarlı bulmuyoruz, ama söz konusu güçler Türkiye'de tutarlı olmak istiyorlarsa, en azından Türkiye'nin NATO içinde, Yunanistan gibi barış ve yumuşama yanlısı bir politika izlemesini savunmak zorunda değiller midir?

TKP Kuzey Kıbrıs'ta KKTC adlı sözde bağımsız bir devlet kurulması girişimini, adanın kesin bölünmesi yönünde atılmış bir adım olarak değerlendiriyor. Bu adım Kıbrıs sorununun çözümünü daha da güçleştirmiş, bölgedeki gerginlikleri daha da artırmıştır. Ankara bu adımı Washington'la el altından anlaşılarak atmıştır ve şimdi Kuzey Kıbrıs'ta yeni bir Amerikan üssünün kurulması için hazırlıklar yapılmaktadır.

Bugün kimi yurtsever, barışçı güçler, ne yazık ki, kendilerini Yunan düşmanlığına kurban etmiş durumdadır. Bundan kurtulmak, gerçek düşmanı, onun planlarını açığa çıkarmak gerekiyor. Yunan halkı bugün Amerikan emperyalizmine karşı güçlü bir direniş gösteriyor. Bizim halkımız ise artan Amerikan hegemonyasına karşı sessizliğe mahkum edilmiştir. Onu bu sessizliğe mahkum edenler, şimdi, örneğin Kıbrıs'ı ilhak etmeye yönelince, söz konusu olan hiç te "ulusal çıkarların korunması" değildir. Tam tersine cuntacı generallerin, eski İngiliz ajanı, kaçakçı askerlerin savundukları yalnız Amerika'nın, onun bir avuç işbirlikçisinin çıkarıdır. Kıbrıs'ta yaptıkları ulusal çıkarların satışa çıkarılmasıdır. Kıbrıs'taki ayrılıkçı adımın geçersiz kılınması için savaşım, Amerikan emperyalizminin saldırgan planlarını boşa çıkarmak için savaşımıdır.

Türkiye, İran ve Pakistan arasında iflas etmiş olan RCD'nin (Bölgesel Kalkınma için İşbirliği) yeniden canlandırılması girişimlerine partimiz karşıdır. Böyle bir pakt Amerikan emperyalizminin bölgedeki Truva atından başka bir şey olmayacaktır ve en önemlisi mutlaka onun askersel planlarıyla bağlı bir işlev görecektir.

Bugün ABD yönetiminin dünya çapında attığı tehlikeli adımların biraz olsun bilincinde olan her güç, başka konulardaki görüşleri ne olursa olsun, Türkiye'nin, Avrupa ve Balkanların, bölgemizin güvenliği için yapıcı bir tutum takınması için savaşım vermek zorundadır.

TKP ülkemizdeki devlet adamlarını, öteki politik güçleri, her bir politikacıyı bugün, en başta Amerikan yönetiminin saldırgan politikası karşısında, "barış mı - savaş mı?" konusunda aldıkları somut tutuma bakarak değerlendiriyor. Halkımız da böyle yapmalıdır. Çünkü sorun, varlık-yokluk sorunudur. Türkiye'ye yönelik Amerikan planlarına karşı çıkmayan, Türkiye'nin komşularıyla barış içinde yan yana yaşaması için ulusal çıkarlara uygun, bağımsız bir dış politika izlemesi için

çaba harcamayan partilerin, politikacıların, bu en yaşamsal konuyu suskunlukla geçirenlerin, halkın yaşam hakkını savunmayanların, onun ekonomik ve politik haklarını tutarlı biçimde savunması da beklenemez, beklenmemelidir.

TKP tüm öteki konulardaki görüş ve tutumları ne olursa olsun, barışı, barış içinde yanyana yaşamayı, yumuşamayı savunacak, Türkiye'ye yönelik Amerikan planlarına karşı çıkacak her politik gücü destekleyecektir.

Faşist rejim güç durumdadır

İşçi sınıfımız ve öteki emekçiler açısından 6 Kasım seçimlerinden sonra ülkemizdeki rejimde nitel bir değişiklik gerçekleşmiş değildir. Gericiлик demokrasiye geçildiği yalanlarını yayarken, hatta sol güçlerin sıralarında bile faşizmin çözülme başladığı ya da bir geçiş dönemine girildiği yolunda görüşler öne sürülürken, emekçilere bu gerçeği tüm somutluğuyla göstermek büyük önem taşıyor.

Bir kere, Türkiye'deki bağımlı faşizmin ana dayanağı olan Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki politik erk üzerindeki konumlarında 6 Kasım'dan sonra herhangi bir zayıflama olmamıştır. Tersine yeni hükümet Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki ekonomik ve politik konumlarını daha da güçlendirici bir politikanın izleyicisidir. Bu hükümetin sınıfsal temeli, çünkü hükümetin sınıfsal temelinden farklı değildir, işbirlikçi oligarşinin hükümetidir. Hatta, bu hükümet işbirlikçi tekellerin çok daha dolaysız denetimindedir.

Diktatör Evren ve ordu üst yönetimi politik erk üzerindeki belirleyici konumlarını yitirmiş değillerdir. Yürürlükteki Anayasa tüm kilit sorunlarda asıl yetkileri hükümetten ve parlamentodan çok bunlara tanıyor. Kaldı ki, Anavatan Partisi faşist

Anayasa ve kurumlara, generallerin politik yetkilerine karşı değildir. Sonucu belirleyen, son çözümlemede gene emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi olmuştur. Anavatan Partisini örgütleyip öne süren bunlardır.

İşçi sınıfı ve öteki emekçiler yitirdikleri hakların bir tekini bile geri alabilmiş değillerdir. Halk üzerindeki baskı ve terör, yaratılmak istenen havanın tam tersine, azalmış değildir. Faşist yasaların tanıdığı sınırların dışına çıkacak her protesto hareketinin karşısına, rejim, yarı gene gerçek yüzüyle çıkacaktır.

Ne var ki, tüm bu sayılanlar 6 Kasım seçimlerinden sonra işçi sınıfımız açısından, öteki demokrasi güçleri açısından hiçbir şeyin değişmemiş olduğu anlamına elbette gelmiyor.

Seçimlerde MDP'nin, dolayısıyla cuntacı generallerin ağır bir seçim yenilgisine uğramış olmaları çok önemlidir. Halkımızın ezici çoğunluğu MDP'ye oy veremeyerek faşist baskı ve teröre, cuntanın üç yıllık uygulamalarına genel olarak karşı olduğunu gösterdi. Faşist kadrolar, faşist ideoloji, kaba antikomünizm ve antisovyetizm, yumuşama düşmanlığı politik bir yenilgi aldı. Dün cuntaya dayanarak seçimleri kazanacağını uman MDP'nin faşist kafalı başı Sunalp, bugün partisinin, cunaya yakın görüldüğü için seçimleri kaybettiğini itiraf etmek zorunda kalıyor. Bu, faşizmin yediği darbenin boyutlarının ilginç bir göstergesidir.

Seçimlerin sonuçları, halktaki demokrasi istemini, değişim istemini çok açık ortaya çıkarmıştır. Bu durum, şimdi işçi sınıfını, tüm demokrasi güçlerini daha da yüreklendiriyor. İşçi sınıfı için demokrasi savaşımını genişletmenin ve derinleştirmenin olanaklarını artırıyor. İşbirlikçi oligarşiyi, demokrasi konusunda daha çok demagoji yapmaya zorluyor. MDP'nin uğradığı seçim yenilgisinden sonra, şimdi bir dönem, kaba antisovyetizmin ve antikomünizmin yerine ince taktiklerin öne çıkarılması sözkonusudur. Ideolojik savaşımızda bunu dikkate almalıyız.

Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi egemenliklerini açık faşist diktatörlükle sürdürmenin olanaksız olduğunu gördüğü için ve faşist rejime sivil bir kılıf geçirmek amacıyla 6 Kasım seçimlerine gitti. Onlar ilk bakışta bu amaçlarına ulaşmış gibi görünüyorlar. Hatta, onlar, silik bir sivil hükümetin değil, hem kendilerine sınıksız bağlı, hem de kendini, halkın nefretini kazanmış olan cunta rejiminden farklı gibi gösterebilmiş bir sivil hükümetin kurulmasını sağlayabilmişlerdir.

Ama asıl politik amaçlarına ulaşabilişler midir? Politik istikrarsızlığa son verebilişler midir? Politik egemenlik sistemlerindeki bunalımı giderebilişler midir? Bugünkü somut duruma bakıldığında bu soru yanıtını buluyor:

Generallerle ANAP arasındaki anlaşmazlıklar kimse için bir sır değil. Parlamentodaki her üç parti de, yerel seçimlerde ağır bir darbe yemek korkusu içindeler. Evren, yerel seçim yasası konusunda Anayasa Mahkemesine nasıl bir karar aldıracağı konusunda kara kara düşünüyor. Özal hükümetinin beş yıl ayakta durabileceğine Türkiye'de kimse inanmıyor. Rejim karşıtı güçlerin hiçbirisi konumlarından gerilemiş değil. Ve en önemlisi, işçi sınıfı, öteki emekçiler yitirdikleri haklarını geri kazanmak için, bugün, düne oranla daha sabırsızdır. Özal hükümetinin atacağı her adımın, sınıf çelişkilerini daha da derinleştireceğini herkes görüyor. Boyalı basında, seçim sonrasındaki ilk günlerde yaratılmaya çalışılan zorlama iyimser tablo, yerini çoktan yeni soru işaretlerine bıraktı.

Dün faşist rejime sivil bir kılıf geçirmekle sorunlarını çözebileceklerini sanan-

lar, bugün gene politik istikrarı nasıl sağlayacakları sorusuna yanıt arıyorlar. Halkın yitirdiği demokratik hakları geri alma yolunda yükselteceği her istem, her eylem faşist rejimi daha da güç bir duruma sokacaktır.

Özal hükümeti kalıcı değildir. Onun geleceği, kendi çağırdığı cinlerin fırtınasında boğulup giden büyüücü چراغından farklı olmayacaktır. Ne var ki, sorun bu değildir. Sorun, Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarının kendilerine sağladığı geçici manevra olanaklarını ustaca değerlendirecek militarist generallere ve Anavatan Partisi hükümetine hızla tüm anavatanı ateşe sürükleyecek adımlar attırmalarıdır. Türkiye toprakları, Pentagon'un bir nükleer atış rampasına çevriliyor, ulusal ekonominin temelleri dinamitleniyor, cumhuriyetin köküne kibrit suyu dökülüyor.

Demokrasi güçleri açısından, Özal hükümetinin zaten belli olan başarısızlığının kanıtlanması beklemek, bugünden rejimi yıkmaya yönelik bir savaşıma atılmamak, bu uğurda birleşmemek, halka bunun zorunluluğunu göstermemek en büyük yanlıgı olacaktır. Halkın yaşam hakkına ve ekmeğine düşman olanlar beklemiyor.

Değerli yoldaşlar,

6 Kasım seçimleri deneyiminin değerlendirilmesi, demokrasi güçleri açısından büyük önem taşıyor. 6 Kasım seçimlerinin sonuçlarının rejimde demokrasi yönünde bir değişikliğe yol açmamış olmasında, eski AP, CHP ve MSP yönetici çevrelerinin, DYP, SODEP, Refah Partisi gibi partilerin sorumluluğu büyüktür. Bunlar seçime katılan cuntacı partilerin hiçbirini desteklememek gerektiği yolunda açıklamalar yapmalarına karşın, geçersiz oy kullanılması doğrultusunda kararlı ve aktif bir tutum içine girmemişlerdir. Rejimi yenilgiye uğratacak bir savaşıma göze alamamışlardır. Böylece geniş yığınlar, rejime olan tepkilerini gene onun çizdiği sınırlar içinde ifade etmek zorunda kalmış, bundan da Anavatan Partisi ve Halkçı Parti yarar sağlamış ve halk gene aldatılmıştır.

Eğer 6 Kasım seçimlerinde sol güçler bizim önerdiğimiz gibi somut bir birlik oluşturmayı başarabilselerdi, açıktır ki, burjuva muhalefetin tabanını geçersiz oy verme yönünde hareketlendirmek daha olanaklı olabilirdi. Geçersiz oy sayısı çok daha yüksek olabilir ve rejime daha ağır bir darbe vurulabilirdi. Bu durumda tüm cunta karşıtı güçlerin savaşımlarını, rejimin çizdiği sınırlar dışına çıkarmak, demokrasiye gerçek geçiş yoluna yönelmek olanakları artardı.

Partimiz anayasa savaşımında olduğu gibi, 6 Kasım seçimlerinde de başarılı bir savaşım verdi. TKP seçimlerde en doğru ve tek sonuç alıcı tutumu aldı, bunu yığınlara duyurmak, onları demokrasi savaşımına çekebilmek için parti örgütlerimiz her güçlüğü göze alarak özveriyle çalıştılar. Yaratıcı girişimlerde bulundular. TKP demeç ve açıklamalarla yetinmeyen, savaşan bir partidir. Sonuç ortadadır: Komünistler seçimlerde yaklaşık bir milyon yurttaşla birlikte davranmış, ortak tutum almışlardır.

Sözkonusu yüzbinlerce yurttaş, diktatör Evren'in "Geçersiz oy vermek, TKP'yi izlemektir, suç işlemektir" yollu korkutmacalarına, diktatörlüğün baskılarına prim vermemiş, demokrasi yönünde cesaretle, bilinçli bir tutum almıştır. Bu, demokrasi savaşımı açısından önemli bir kazanımdır ve bunda partimizin, onun savaşkan üyelerinin önemli bir payı vardır.

6 Kasım'da geçersiz oy kullanan yurttaşlar, ülkemizin en tutarlı demokratlarıdır. Biz şimdi buradan bu yurttaşlarımıza seslenmek istiyoruz. "Sen 6 Kasım seçimlerinde en doğru tutumu aldın. Geçersiz oy verenlerin azınlıkta kalmış olması seni yıldırmmalıdır. Ancak daha da cesaretle savaşarak çoğunluk olabiliriz. Şimdi her geçen gün 6 Kasım'da geçerli oy kullananların yanılıgısını, senin doğruluğunu kanıtlayacak yeni olgulara gebedir. Senin görevin, haklılığını, demokrasi isteyen her yurttaşla göstermek, onlara bunu benimsetmek, onları önümüzdeki gelişmeler konusunda uyarmaktır. 6 Kasım'da göze aldığın fedakarlıklar boşa gitmemelidir. Tutarlı demokratların sayısını artırmak için çaba göstermelisin. Demokrasi ateşini gürleştirecek ocaklar oluşturmalsın. Teslimiyetçilerin, demokrasi adına bile olsa, demokrasi isteyen halkı bölmelerini, eylemsizliğe mahkum etmesini önlemek için çalışmalısın. Yurttaşlara, diktatörlüğün çizdiği sınırların dışına çıkarak oyunları bozmanın olanaklı olduğunu göstermelisin. Bu görev en başta bilinçli işçilere düşüyor".

Ekonomik bunalım derinleşecektir

Bugün Türkiye'yi yönetenler, Amerikan emperyalizmine bir çırpıda en büyük ödünleri vermekte tereddüt etmiyorlar. Cezaevleri onbinlerce insanla dolu. Tutuklamalar, işkenceler sürüyor. İşkencelerde hala insanlar öldürülüyor. Daha dün Diyarbakır cezaevinde çok sayıda Kürt yurtseveri işkence edilerek öldürüldü. Tüm bunları suskunlukla geçiştirmek istiyorlar.

Bunlar, raslantı değildir, gelişigüzel olmuyor. Amerika'nın kaşını gözünü sevindikleri için memleketi Amerika'ya satmıyorlar. Zevk olsun diye insanları zindanlara doldurmuyorlar. Bunların altında yatan, işbirlikçi oligarşinin nesnel çıkarlarıdır. Türkiye'deki yapısal bunalımı aşamayan ve aşamayacak olan işbirlikçi oligarşinin, en başta onun ana gücü olan işbirlikçi tekelci burjuvazinin ayakta kalma, daha da güçlenme çabalarıdır, memleketi bu duruma getiren. Onlar bu amaçla emperyalizmle daha sıkı bağlanmaya çalışıyorlar, bu amaçla karşıtları üzerinde en başta da işçi sınıfı ve onun yandaşları üzerinde en ağır baskıları uyguluyorlar. Değil memleketi, kendi bankalarını, fabrikalarını bile yönetme yeteneklerinin olmadığı son yıllarda iyice açığa çıkan bu çapulcular çetesi, politik erki ellerinden bırakma-

mak için herşeyi yapmaya kararlıdır. Çok kısa bir süre içinde görüleceği gibi Özal hükümeti de, halka karşı en acımasız baskı ve sömürü yöntemlerinin baş savunucusu olacaktır.

Özal hükümetinin ekonomide aldığı önlemler, hiçte öne sürüldüğü gibi ekonomik bunalımı aşmayı değil, tersine emperyalizmin ve işbirlikçi holdinglerin ekonomideki egemenliklerini, sömürü ve yağmalarını artırmayı amaçlıyor. Bu, ekonominin ulusal temellerinin, ulusal üretici güçlerin, ulusal sanayinin, ulusal paranın tahribi, ulusal sermayenin dışa çekilmesi, ulusal pazarın emperyalizme iyice açılması ve işçi ve öteki emekçilerin yoksulluğunun, işsizliğin kat kat artırılması pahasına gerçekleştirilmek isteniyor.

"Ekonomide mucize yaratmak" savındaki Özal'ın yarattığı "mucize" aslında ortadadır. Onun uygulamaya soktuğu yeni önlemler, 1980'den bu yana uygulanan önlemlerden nitelik olarak farklı değildir ki, dün yapamadıklarını bugün yapabilsin. 24 Ocak politikasının iflası ise çok açık sergilenmiştir.

Örneğin 1983 yılında Türkiye'de ulusal gelir artışı geriledi, kişi başına ulusal gelir hala 1978 düzeyinin gerisinde kalmaya devam ediyor. Geçen yıl tarımsal üretimde de azalma oldu. Dışsatım artışı azaldı, işçi döviz girişi geriledi. İşsizlik sürekli artıyor. Enflasyon yaklaşık % 40 oldu. Dış ödemeler dengesinde açık büyüdü. Türkiye'nin bugün faizler de içinde tam 25 milyar dolar dış borcu var. Her geçen yıl, emperyalist sömürünün ve yağmanın daha da artmasıyla, işbirlikçi oligarşinin karlarının hızla büyümesiyle, buna karşılık en geniş halk kesimlerinin gerçek gelirlerinin sürekli gerilemesiyle belirleniyor. Gerçek ücret ve maaşlar, köylünün satın alma gücü 1983'de yaklaşık % 20 geriledi.

Şimdi Kastelli vurgunculuğunu, Tahtakale kaçakçılığını devlet politikası yapan Özal hükümeti, bu politikasıyla bu durumu nasıl değiştirebilir?

Değiştiremez, çünkü onun politikası iki yanlış varsayıma, halka kutsal doğrular gibi tanıtılmak istenen iki temelsiz sava dayanıyor:

Birincisi, Türkiye ne denli çok "dışa açılırsa" ekonomisinin o denli düzeleceği ve kalkınmanın ancak dış borçlarla olanaklı olduğu savıdır. Türkiye'de 1945'lerden bu yana uygulanan ekonomik politikaların gerekçelendirilmesine temel olmuş olan ve emperyalizme bağımlılığı savunan bu savın, gerçeklerle uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Yoktur, çünkü sonuç ortadadır: Ekonomi yıllardır sürekli bunalım içindedir ve 25 milyar dolar dış borç birikmiştir.

Bugün yeni bir kurtarıcı gibi tanıtılmaya çalışılan Amerikan tekelleri, Türkiye'ye verecekleri beş-on savaş uçağı karşılığında, tarımı ve dış ticareti kendi denetimlerine almaya yöneliyorlar. Gıda maddeleri açısından da emperyalizme bağımlılığın kapısı açılıyor.

Özal hükümeti, sanki dünyada emperyalist ülkelerden başka kredi alacak ülke yokmuş gibi, sanki IMF buyruklarına boyun eğmek bir kadermiş gibi, sanki başka ülkelerle eşitlik ve karşılıklı yarar ilkeleri temelinde ekonomik ilişkiler kurmak olanaksızmış gibi ve sanki kendi ulusal kaynaklarımız yokmuş, bunları kendimiz değerlendiremezmiş gibi ülkeyi emperyalizme peşkeş çekiyor.

Halkın inanmasını istedikleri ikinci temel yalan, "özel teşebbüs"e ne denli çok olanak sağlanırsa, ekonominin o denli düzeleceği yalanıdır. Bu yalanı öne sürerek, özel holdinglerin karlarını daha da arttırıcı, onların ekonomideki denetim olanak-

larını kat kat çoğaltıcı önlemler alıyorlar. Sözde bunlar bu karlarla yatırımlar yapacak, üretimi ve dışsatımı arttıracaklar ve böylece işsizlik azalacak, dış ticaret açığı kapanacak.

İşbirlikçi tekelleri burjuvazi bunları şimdiye kadar niçin yapmadı ? Devlet şimdiye kadar ona sürekli fon sağladı. Onun karları sürekli, özellikle 1980'den bu yana hızla arttı. Yatırımları arttırdı mı ? Özal, son yıllarda yatırımlarını arttıran kaç holding gösterebilir ? Fabrikalarındaki kapasite kullanımını, üretimi hangisi, ne kadar arttırdı ? Tersine binlerce işçiyi daha işten çıkarmadılar mı ?

Kimdir bu ekonomiye köşeyi döndürtecek olan holdingler ? Sahipleri, yöneticileri iki ayrı milyarlık kaçakçılık davasında yargılanan Çukurova Holding mi ? Kendi fabrikasını bile işletemeyip devlete satan Koç Holding mi ? Geçtiğimiz ay, kendi ağızyla holdinginin tam beş yıldır yeni bir yatırım yapmadığını açıklamış olan Sabancı mı ? Dışsatım ve dış müteahhitlikten kazandıkları dövizlerin yarısını bile Türkiye'ye getirmeyen Enka Holding v.b. leri mi ? Bunların ekonomik eylemleri aslında ekonomiyi daha da batırmıyor mu ?

Holdinglerin, bankaların çoğunluğu bugün devletin kendilerine sağladığı o eş görülmelik destek ve kolaylıklar olmasa, birgün olsun ayakta duramayacak durumdadır.

Başbakan Özal politika tarihimizin tanık olduğu en büyük yalanları söylüyor. "Batan şirketleri kurtarmayacağız" diyor. Aklınca, bununla kendi politikası sonucu iflas etmiş olan Çavuşoğlu-Kozanoğlu gibi holdingler yüzünden devlet kasasından yaklaşık 200 milyar liranın çıkmasına ve bu holdinglerin vurdukları vurgunun yanlarına kar kalmasına halkın duyduğu tepkiyi yumuşatacak. Kendisi farklı birşey mi yapıyor ? Büyük çoğunluğu zor durumda olan şirketleri, bankaları iflas tehlikesinden kurtarmak için Özal hükümeti hergün devlet kasasından bunlara yeni fonlar aktaran kararname çıkıyor. Kurumlar vergisinin, bankalardan alınan çeşitli vergilerin v.b. azaltılmasıyla bunlara en az 200 milyarlık bir fon sağlandı. Öte yandan, dışsatım kredileri yalnızca büyük holdingler arasında paylaşıyor. Onlar bu fonları da çarçur edecekler ve bunun faturası da gene halktan kesilen vergilerle karşılanacaktır.

Sanki Türkiye ekonomisi devlet sektörü sayesinde ayakta durmuyormuş gibi Özal hükümeti devlet yatırımlarını daha da kısıyor, mevcut devlet işletmelerini holdinglerin yağmasına açıyor. Böylece bu temelleri de yıkıyor. Oysa ekonomiyi canlandırmanın yolu, devlet yatırımlarını arttırmaktan geçiyor. Parti programımızda vurgulandığı gibi: "Ekonomide, sanayi ve tarımda, ekonomik bağımsızlığı sağlayacak, yapısal bozuklukları ve bölgesel derin eşitsizlikleri giderecek planlı bir kalkınma politikasının izlenmesi, herşeyden önce, sanayide dinamik bilimsel-teknik devrimin sonuçlarıyla bağlı sektörlerin devlet eliyle kurulması ve modern teknolojinin yaratılması için kaynakların seferber edilmesi, sanayi ve tarımın uyumlu gelişmesinin sağlanması, ülkenin kendi ulusal kaynaklarına dayanma ilkesinin benimsenmesi" ile olanaklıdır. "İşsizliğe karşı savaşımın ekonomik politikanın temel sosyal hedefi olması", "işsizliği azaltacak özel programlar uygulanması" zorunludur. Modern teknolojiyi geliştirmeden, emek üretkenliğini arttırmadan Türkiye hiçbir zaman dünya pazarlarında rekabet gücü elde edemez.

Özal hükümeti, sanayi ve tarımdaki küçük üreticilerin kredi faizlerini % 6 artırdı. Gübreye % 60 zam getirdi. Ziraat Bankası kredileri büyük kapitalistlere dağıtılıyor. Özal böylece Türkiye ekonomisinin önemli bir başka temel dayanağını, tarımı da yıkıma uğrattıyor. Demokratik bir toprak ve tarım reformu gerçekleştirilmeden, köylü yıkımdan kurtulamaz, tarım sanayileşmenin sağlam bir dayanağı durumuna getirilemez.

24 Ocak politikasının en büyük suçu, ana üretici güç olan işçi sınıfını tahrir etmesidir. İşten çıkarılan işçilerin sayısı durmaksızın artıyor, ücretler işçinin hiçbir temel gereksinimini dosdoğru karşılamıyor. Yeni fabrikalar açılmıyor. Sendikal haklar tanınmıyor. Oysa, ülkenin sanayileşmesini ancak, ana üretici gücü, işçi sınıfını ekonomik ve sosyal açıdan güçlendiren bir politika sağlayabilir.

Değerli yoldaşlar,

Biz, özel sektörün de Türkiye'nin sanayileşmesinde belli bir süre rol oynayabileceği görüşündeyiz. Biz aynı zamanda Türkiye'nin batılı kapitalist ülkelerle ekonomik ilişkilerini sürdürmesinin de gerekli olduğu görüşündeyiz. Ama bunlar ancak, devlet sektörünün öncülüğünde planlı bir kalkınma yolu seçilirse olanaklı olabilir. Bu kalkınmayı ise ancak emperyalizmin ve işbirlikçi tekelleri burjuvazinin ekonomideki eylemlerini sınırlayacak, vurgunculuğa, emperyalist yağmaya olanak tanımayacak ulusal demokratik bir hükümet gerçekleştirebilir. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halka dayanacak, halkın demokratik haklarını tanıyacak, onu devlet yönetiminde söz sahibi kılacak, devleti demokratikleştirecek, onun ekonomik faaliyetinin sosyal işlevini halk yararına değiştirecek bir hükümet, ancak böyle bir hükümet Türkiye'nin ekonomik bunalımların girdabında bocalamaktan kurtulmasının yolunu açabilir.

Sanayileşme, kalkınma nasıl finanse edilecek ? Kamuoyunda bu sorun da tartışılıyor. Kaynak yok deniyor. Var ! Bol bol var ! Ulusal gelirin yaklaşık % 6'sını oluşturan silahlanma harcamaları 3-4 yıl içinde adım adım ve ulusal güvenliğe hiçbir zarar vermeden yarı yarıya azaltılabilir. 2 trilyonu aşan banka fonları etkin devlet denetimiyle holdinglerin yerine, kalkınmanın gereksinimlerine yönlendirilebilir. İşçi ve memurla aynı oranda vergi ödeyen büyük kapitalistlerin vergileri arttırılabilir, yarı yarıya vergi kaçırın kapitalistin, tüccarın kaçakçılığı önlenir, hiç vergi vermeyen büyük toprak sahibinden vergi alınabilir. İşte kalkınmanın, sanayileşmenin, sosyal adaletin fonları !

TKP programında öngörülen ulusal demokrasi, bu anlamda gerçekten, Türkiye'yi aydınlık bir geleceğe yöneltebilecek tek gerçekçi alternatiftir.

Özal hükümeti ise iflas etmiş bir politikayı, şimdi ekonomide yeni bir başlangıç gibi göstermeye çalışıyor. Bu bızce, olsa olsa, sonun, ulusa çapta bir ekonomik çöküntünün ve kaosun başlangıcı olabilir. Özal, "döviz karaborsası olmayacak" diyor, dolar Tahtakale'de 350 TL'sına çıkıyor. Özal, "enflasyon aşağı inecek" diyor, igneden ipliğe zam geliyor. Özal, "mevduat artacak" diyor, yerinde sayıyor. Bir ayın sonuçları bunlardır. Taşıma suyla değirmen dönmez. Özal'ın ekonomik politikası, ekonomiyi büyütmeden, içerde yoksulun cebinden alıp zenginin cebine aktarmaktan, ulusal fonları içerden dışarı emperyalist tekellere aktarmaktan ibarettir. "Eller yukarı, cepler dışarı", somut uygulama budur. Bu, ülkeyi yoksullaştıran, toplumu kemiren ve çürüten karayüzlü bir politikadır. Özal'ın bu politikayla bugün, 1981 ve

1982'de olduğu gibi, dışsatımı artırma, enflasyon hızını azaltma gibi, emekçilere hiçbir yarar sağlayamamış, ama burjuvazinin çeşitli kesimlerine kimi olanaklar sağlamış olan göstermelik başarılarla ulaşmasının olanakları bile çok sınırlıdır.

Orta ve küçük dışsatımcıların örgütleri, zanaatkar örgütleri birçok inşaatçı derneği Özal hükümetinin programına karşı eleştiriler yöneltiyorlar. Özal'a "biz kaka çocuk olduk" diye bağırarak TİSK başkanı Halit Narin'in gösterdiği tepki de ilginçtir. Sırf RAM şirketiyle çok büyük dışsatım kredisi ve kolaylıklarını elde eden Koç bile, Özal hükümetinin başarısına ilişkin kuşkularını dile getirmekten kendini alıkoyamıyor.

Özal hükümetinin tüm önlemlerini destekleyen TUSİAD başkanı Koçman, örgütünün kongresinde "ihracata dayalı modelin konjonktürel nedenlerle dar boğaza girmesi halinde ekonomide yapılması gereken değişikliklerin genel yapıyı altüst edecek boyutlara varmaması" için hükümet tedbirli hareket etmelidir" diyor. Ne "model"lerinin başarısına güveniyorlar, ne de "model"lerini nasıl ayakta tutabileceklerini biliyorlar. Süngüden başka güvendikleri hiçbir şey yoktur.

Biz, şimdiden söyleyebiliriz ki, 1984 yılı çok az sayıda holdingin dışından kalan tüm kesimler için, ekonomik durumlarının daha da kötüleştiği bir yıl olacaktır.

Önemli bir gelişme de şudur: ABD ve Federal Almanya'da 1983 yılında ekonomide bir canlanma sözkonusu olmuş, ama buna karşın reel ücretler gerilemeye devam etmiştir. Kapitalizmin tarihinde ilk kez, ekonomik faaliyetin arttığı bir dönemde reel ücretlerin gerilemeye devam etmesine tanık olunuyor. Aynı şekilde işsizlik de artmaya devam ediyor. Yılbaşında OECD ülkelerinde toplam 34 milyon işsiz vardı. (Bu sayı 1979'da 19 milyondur.)

Değerli yoldaşlar,

Federal Almanya'da Kohl hükümeti Türkiyeli işçileri memlekete dönmeye zorlamak için kesin dönüş yapacaklara belli koşullarda on bin DM dolayında bir para ödenmesini öngören bir yasayı yürürlüğe koydu. Bunun yanı sıra Ortak Pazar üyesi olmayan ülkelere gelen işçilere, tüm sosyal haklarından vazgeçme pahasına, o güne kadar ödedikleri emeklilik sigortası primlerinin işçi payını topluca geri alma "hakkı" tanınıyor. Özellikle bu uygulama, ilk bakışta yüklüce bir miktar tuttuğundan kimi işçilere çekici de gelse, ileride ciddi sosyal sorunlara yol açabilecek bir tuzaktır. Bu nedenle Federal Almanya'da kardeş AKP, sendikalar, demokratik kamuoyu ve işçilerimizin ilerici örgütleri bu planlara karşı çıktılar.

İşçilerimiz gerek Kohl hükümetinin bu yaptıklarını, gerekse Türk hükümetinin olup bitenlere seyirci kalan ve olanaklı olduğu kadar çok döviz koparmaktan başka bir şey düşünmeyen tutumunu kuşkuyla izliyorlar. Yine de ağırlaşan işsizlik ve artan yabancı düşmanlığının da etkisiyle, özellikle yaşı ilerlemiş olan işçilerin belli bir kesiminin vaad edilen parayı alıp Türkiye'ye temelli dönmeyi düşündüğü anlaşılıyor. Geri dönenlerin önemli bir bölümünün, yıllarca çalışarak biriktirdikleri paraları Türkiye'de kısa zamanda vurgunculara kaptıracakları ya da hızlanan enflasyon içinde eriteceklerine kesin gözüyle bakabiliriz.

Komünistler işçilere kazanılmış sosyal haklardan vazgeçerek yurda dönmeyi bir çıkış yolu olmadığını anlatmalı, Federal Almanya'da AKP'nin ve sendikaların yürüttükleri işsizliğe ve yabancı düşmanlığa karşı, 35 saatlik iş haftası için, yabancı işçilere her alanda eşit haklar için savaşımı geliştirmekten, Türkiye'de ise

barış ve ulusal demokrasi için savaşıma katılmaktan başka çare olmadığını propaganda etmeli ve bu savaşın örgütlenmesine yardımcı olmalıdırlar. Özellikle çok sert sınıf savaşımına yol açacağı şimdiden belli olan 35 saatlik iş haftası hedefi uğruna Türkiye'li işçilerin de seferber edilmesinin Federal Almanya çapında büyük önem taşıdığını vurgulamak gerekir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, gelişmiş kapitalist ülkelerde bile, reel ücretler geri-ler ve işsizlik artarken, Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ve geri bir ülkede, üstelik sendikal hakların işlemez duruma getirildiği bir ülkede, işçi ücretlerinin artmasının, işsizliğin azalması bir yana, artmasının önlenmesinin olanaksız olduğu açıktır. Özal hükümetinin ortadireğe ilişkin "vaadleri" bir yalan yığından başka bir şey değildir.

Bu yalanların içyüzünü halkımıza göstermeliyiz. Halkın Özal'ın vaadlerinin gerçekleşmesini beklemekle yitireceği her gün, sofrasından bir dilim ekmeğin daha eksilmesini getirecektir.

Biz buradan ayrıca, cebinde bir miktar parası olan yurttaşlarımızı, elinde döviz bulunduran yurtdışındaki işçilerimizi de uyarmak istiyoruz. "Yüksek faiz alacağız", ya da "konut sahibi olacağız" diye Özal hükümetinin oyununa gelmeyin. "Banker-zede"lerin başına gelenleri unutmayın.

Alternatif ulusal demokratik güçlerin birliğidir

Şimdi ülkemizde iki karşıt politik çizgi çarpışıyor. Bir yanda işbirlikçi oligarşinin bilinen, anlatageldiğimiz ulusal ihanet ve kemer sıkma, baskı ve terör politikası, karşı yanda, TKP Programında çerçevesi çizilen ulusal demokrasi için savaşım çizgisi. Özal'ın "benim çizgime alternatif yoktur" diye böbürlenmesi, burjuva muhalefetin gerçek çözümsüzlüğünün ona verdiği cesareti yansıtıyor. Ama bizim alternatifimiz vardır ve bu toplumun ezici çoğunluğunun ortak çıkarlarının ifadesidir.

Bunu Özal da görmezden gelemiyor. Başbakan 7 Ocak günü yaptığı basın toplantısında, "bu düzen silahla değişir diyenlere, komünist rejim getirmek isteyenlere" çatarak, asıl kendilerinin "milli geliri arttırıp, adil gelir dağılımını sağlayacaklarını" öne sürdü.

Biz Özal'ın bu parlak sözlerini şöyle yanıtlamak istiyoruz: Sizin hükümetinizin attığı ve atacağı her adım yalnızca komünistlerin dediklerinin ne denli doğru olduğunu göstermekten, bizim halkımıza, tüm barış ve demokrasi güçlerine, ulusal demokrasi hedefinin tek gerçekçi demokratik çıkışı olduğunu kanıtla-

mamıza yardımcı olmaktan başka bir sonuç getirmeyecektir.

Biz barışın korunmasını isteyen, demokrasiden yana tüm güçlere şöyle sesleniyoruz: Barış ve demokrasi, onların düşmanlarına karşı önlemler alınmadan sağlanamaz. Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi oligarşinin Türkiye'deki konumlarına ağır darbeler indirilmeden, Türkiye barışçı bir dış politika izleyemez, demokrasi kurulamaz. Barışçı bir dış politika ve demokrasi, ancak sosyal-ekonomik temellere, sağlam ve istikrarlı bir ulusal ekonomiye, karnı tok-sırtı pek üretici sınıflara dayanırsa ve ancak toplumsal güvencelere, sınırsız demokratik haklarla donatılmış örgütlü halk yığınlarına sahipse yaşayabilir ve güçlenebilir. Tüm bunlar ancak bugünkü rejimin halkın savaşımla yıkılması ve yerine tüm ulusal demokratik güçlerin hükümetinin kurulmasıyla yaşama geçirilebilir. Türkiye'de bugün rejim karşıtı hiçbir politik güç, kendi başına kendi önüne koyduğu hedeflere ulaşamaz. Ulusal demokratik güçlerin işbirliği tarihsel bir zorunluktur. Biz halkımıza yalnızca kağıt üzerinde bir program alternatifi değil, bunu gerçekleştirebilecek bir erk alternatifi gösteriyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Bugün Evren ve Özal kliğine karşı geniş bir politik güçler yelpazesi oluşmuştur. Bu yelpazede, 12 Eylül Anayasasının yalnızca geçici maddelerine karşı olduğunu açıklayan, rejimde emperyalizme bağımlılığı koruyarak küçük değişiklikler yapma yanısıra DYP'nin yanısıra, Refah Partisi, SODEP ve öteki reformist gruplar, Marksizm-Leninizm'den şu ya da bu ölçüde esinlenen çeşitli sol akımlar ve TKP yer alıyor.

Elbette bu güçler arasında köklü sınıfsal ve ideolojik ayrılıklar söz konusudur. Ne ki, eğer bu güçler Türkiyemizin Evren-Özal kliğinden kurtulmasını gerçekten istiyorlarsa, yalnızca bu amaç için kendi aralarında birleşebilirler. TKP böylesi bir işbirliğinden yanadır ve tüm halkımızı böylesi bir birlik için çalışmaya çağırıyor. Biz bugün DYP, SODEP, Refah Partisi gibi partilere üye olan, bu partileri destekleyen yurttaşlarımızın bugün hemen bundan vazgeçeceklerini hayal etmiyoruz. Onlar bu partilerin sıralarında beklentilerine ulaşıp ulaşmayacaklarını kendi deneyleriyle göreceklerdir. Ama biz bu yurttaşlarımızı kendi aralarında ve öteki sol güçlerle tabanda birleşmeye ve ortak amaçlar için ortak çaba göstermeye çağırıyoruz.

DYP yönetimi, açık bir politika izlemiyor. Kamuoyuna nasıl bir dış politika, nasıl bir anayasa ve nasıl bir ekonomik politikayı savunduğunu, Özal hükümetinin politikasından nerede; ne kadar ayrıldığını yeterince açıklamıyor. Eski DP ve AP iktidarları döneminde yapılan barajların, yolların, fabrikaların imajına sahip çıkarak, eski AP seçmenlerini kendine bağlamaya çalışıyor, ama bugün, bu somut koşullarda, yeni barajları, yolları, fabrikaları nasıl, hangi somut kaynaklara dayanarak yapacağını açıklamıyor, açıklayamıyor. Bir başka olgu da Muhafazakar Parti içinde örgütlenen faşist MHP'nin bir yandan bu partinin tabanına sızmaya çalışmasıdır. Açık ki, bugün diktatörlüğe ürkek de olsa karşı konumlarda olan DYP, AP'nin gerici politikasını terketmiş değildir.

Değerli yoldaşlar,

Geçmişte ulusal-reformist çizgideki CHP içinde örgütlenmiş olan politik hareket bugün üç ayrı kola bölünmüş durumdadır. SODEP'in yanısıra, kurulma çalışmaları yapılan DSP ve Halkçı Parti, bunlar eski CHP'nin mirası üzerinde yük-

selmek isteyen partilerdir. Her üç partiyi de benimsemeyen ayrı CHP'li gruplar da söz konusudur.

CHP hareketinin bölünüp parçalanması bir dizi nesnel ve öznel nedene sahip olan bir süreçtir. Eski CHP'nin farklı kanatları bugün bir arayış içindedirler. Onlar bu arayış çabasında doğrudan ya da dolaylı olarak Sosyalist Enternasyonal'in anlayışının etkisi altındadırlar. Bu etki, bu güçlerin ülkemizde oynayabileceği olumlu rolü görmemelerine yol açıyor. Onlar ancak kararlı anti emperyalist konumlarda yer aldıklarında ve işçi sınıfına dost bir tutum içine girdiklerinde olumlu bir rol oynayabilirler.

SODEP adlı parti yerel seçimlerde tüm sol seçmenlerin kendisini desteklemesini istiyor. Ama bu parti, seçimlere sokulmayan öteki sol güçlerin demokratik haklarını, ilerici politik tutukluların, DİSK, KÖY-KOOP, TÖB-DER yöneticilerinin v.b. nin özgürlüğünü, işçi sınıfının sendikal haklarını savunmazsa, açıktır ki, kendisinin sokulmadığı 6 Kasım seçimlerinde Halkçı Parti'nin aldığı ve kendisinin kapkaççılık olarak nitelediği tutumun aynısını almış olacaktır.

Geçenlerde de haftalık bir dergide yayınlanan bir okuyucu mektubunda, eski CHP'li ve tutuklu bir yurttaş, söz konusu üç akımın sözcülerine "hanginizin gerçek sosyal-demokrat olduğunu kanıtlama yarışından vazgeçin, sosyal-demokrasiye bile izin vermeyen bu anayasaya, bu rejime karşı birleşin" diye sesleniyordu.

Bugün Marksizm-Leninizm'den esinlenen sol akımlar içinde iki karşıt eğilim görülüyor: Bir yanda Marksizm-Leninizme ulaşma, onu özümseme, geçmişten yapıcı dersler çıkarma, dünya komünist hareketinin genel çizgisine yaklaşma ve barış savaşımına olumlu bir yaklaşım söz konusudur. TKP bu eğilimi destekliyor, bu konumdaki güçlerle eylem birliğini geliştiriyor ve onlarla daha ileri ortak platformlarda birleşmek için çaba harcıyor.

Öte yanda ise uluslararası sosyal-demokrasinin ve "yeni sol"un antisovyetik temeldeki görüşlerine yönelme, geçmişin derslerini sağ konulardan yorumlama, Dev-Genç'in antiemperyalist savaşım mirasına yüz çevirme ve TKP'ye alternatif olma tutkusuyla, Leninci parti ilkelerini reddeden sözde bir öncü parti oluşturma çabası söz konusudur.

Türkiye işçi sınıfı öncü bir partiye sahiptir. TKP'nin varlığına rağmen bir "öncü parti" kurma doğrultusundaki her çabanın, Türkiye'deki devrimci sürece yalnızca zarar vereceği, deneylerle görülmüştür.

Biz bu nedenle böylesi yaklaşımlara karşı ilkesel tutum alacak, ideolojik savaşımızı güçlendirerek sürdüreceğiz. Ne ki biz, böylesi girişimler içinde olanlarla da eylem birliğinden yanayız.

TKP, Marksizm-Leninizm'den esinlenen tüm sol güçlerin üzerinde anlaşabilecekleri bir ortak platformun oluşturulabileceği görüşündedir.

Solun birliğinin kurulması, bunun savaşım alanlarında güçlendirilmesi, demokrasi hareketinde önemli bir çekim merkezi oluşturacaktır. Bu durumda, örneğin sayıları bugün yüzbinlerle ölçülen ve hiçbir sol grupla bağlı olmayan, ama kendilerini genel olarak solda gören yurttaş, aktif savaşıma atılmak için büyük bir cesaret kaynağı ve politik kılavuz bulmuş olacaktır.

TKP solun birliğinin sağlanması için çalışmayı program maddesi yapmıştır ve bu uğurda her yapıcı çabayı göstermeye devam edecektir. Biz, bu çabalarımızın,

tüm sol akımların tabanındaki insanların özlem ve düşünceleriyle uyum içinde olduğuna inanıyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Son yıllardaki bir dizi olumlu gelişmeye karşın, TİP ile olan ilişkilerimizi daha ileri bir düzeye çıkartmanın önünde bugün aşılması gerekli sorunlar vardır. TİP yöneticilerinin, iki parti arasındaki eylem birliğini geliştirmek yerine, derhal politik birlik sorununun çözülmesi gerektiğinde ısrarlı olmaları bunlardan biridir. Oysa, ideolojik-politik görüşlerimizin çakışan ve ayrılan yanlarını henüz karşılıklı ele alabilmiş değiliz. Ve pratiğin gösterdiği odur ki, eylem birliğinin gelişmesi süreci, bu çalışmanın daha sağlıklı yürütülmesine yardımcı olacaktır. Tüm temel konularda tam bir ideolojik-politik birlik sağlanmadan, örgütsel birliğin söz konusu olamayacağı ise açıktır. Biz bu konudaki kongre kararımızı yaşama geçirmek için çabalarımızı sürdüreceğiz.

Değerli yoldaşlar,

MK'mizin yaşam ve bilimle bağlı doğru politik çizgisi ve içerdeki, dışardaki, yurtdışındaki parti örgütlerimizin aralıksız, özverili çalışmaları sonucunda partimizin politik etkisi artıyor. Dostlarımızın olduğu kadar düşmanlarımızın gözünde de daha büyük bir önem kazanıyor.

Diktatör Evren'in anayasa savaşımı sırasında olduğu gibi, 6 Kasım seçimlerinde de TKP'yi yığınlardan yalıtılmak için özel bir çaba harcamak zorunda kalmadı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının, Bilen yoldaşımızın anısına gerçekleştirilen yaratıcı girişim karşısında kapıldığı panik, Halkçı Parti başkanı Calp'ın "İnönücülerle işbirliği yaparız ama TKP'liler ile yapmayız" yollu açıklaması, başbakan Özal'ın kendi programının komünistlere alternatif olduğunu söylemesi, tüm bunlar partimizin artan politik etkisinin kimi göstergeleridir.

5. Kongremizden sonra partimizin öteki sol güçler içinde ilişkileri olumlu geliştiriyor ve kardeş partilerin basınında partimizin açıklamaları daha geniş yer buluyor.

Tüm bunlarda şunun da belirleyici bir önemi vardır:

12 Eylül 1980'den bu yana, tüm ilerici, demokrat, sol güçlerin ağır baskılar altına alındığı, legal platformlarda en küçük bir ilerici görüşün bile savunulmasının yasaklandığı, birçok politik akımın etkinliğini durdurup beklemeyi yeğlediği bir ortamda, partimiz illegal örgütlenmesini ve savaşımını sürdürmeyi başardı. 12 Eylül öncesi Türkiye'de oluşmuş, yer etmiş her ilerici sol fikri, her olumlu görüşü, TKP, tüm bu dönem boyunca savundu, yığınların düzen karşıtı özlemlerini dile getirdi, yaşattı. Eğer Türkiye halkı bugün üç yıl süredir süren azgın baskılara karşın sol görüşlere yabancılaşmamışsa, sol görüşler gene geniş kesimleri etkiliyorsa, düşman sola karşı hiçbir kalıcı utku kazanamamışsa, bunda partimizin özverili savaşımı önemli bir rol oynamıştır. Demokrasinin güvencesi işçi sınıfıdır, onun politik öncüsü TKP'dir. Bu sözlerin doğruluğunu partimiz en zor koşullardaki savaşımıyla kanıtlamıştır, kanıtlayacaktır.

Biz inanıyoruz ki, bugün tüm namuslu, demokrat yurttaşlar, tüm bu dönem boyunca halkımızın özlemlerini dile getirmiş, onun ulusal çıkarlarını ödün vermeden savunmuş, ilerici, demokrat, sol her görüşe sahip çıkmış olan TKP'nin özgür

olması gerektiğini düşünüyorlar. Ve bu yasağa bugün karşı çıkamamaları, onların vicdanını rahatsız ediyor, edecektir. Partimiz bundan böyle de en önde savaşacaktır.

Şimdi yeni parti programımızla, onun öne koyduğu ulusal demokrasi hedefi için savaşım vererek görevimizi daha etkili, daha geniş yerine getireceğiz. TKP'siz ne demokrasi savaşımı olur, ne de demokrasi !

1984 barış ve ulusal demokrasi için savaşım yılı olmalıdır

Partimiz 1984 yılı boyunca savaşımını şu hedefler çevresinde yürütmeli, yarın daha da hareketlenecek olan en geniş güçleri bu hedefler çevresinde savaşıma kazanmak, böylece ulusal direnişi örmek için çalışmalıdır.

1984 YILI AMERİKAN ÜSLERİNE, AMERİKAN NÜKLEER SİLAHLARINA KARŞI SAVAŞIM YILI OLMALIDIR.

Bugün topraklarımızdaki Amerikan askersel üsleri ulusal güvenliğimize yönelik en büyük tehlikeyi oluşturuyorlar. İçinde nükleer silah bulunan Amerikan üslerinin varlığı bile kendi başına, ülkemizi nükleer bir savaşın ilk kurbanlarından biri olma durumuna sokuyor. Kaldı ki, ABD'nin bu üsleri her an ve kimseye sormadan kendi saldırgan amaçları için kullanması söz konusudur.

Ülkemizin dört bir yanını ABD-NATO üsler ağı sarmıştır. Kordon'daki NATO karargahı ve İzmir Çiğli Hava üssünden, Diyarbakır Pirinçlik üssüne,

Uludağ'da ve Sinop'taki dinleme tesislerinden, eklentileri ile Adana, Mersin, Antakya üçgenini tümüyle saran Incirlik üssüne, Konya'daki Awacs üssünden, Van, Muş, Erzurum'da inşa edilen, genişletilen nükleer silah ve taşıyıcıların bulunduğu, ya da konumlandırılacağı üslere kadar tüm ülke topraklarını saran bir ölüm ağıdır bu !

Birakalım olası bir nükleer savaşı bir yana, yalnızca, nükleer silah yüklü bir Amerikan uçağının Pirinçlik'ten kalkıp Keban Barajı'nın üzerine düştüğünü gözle-
rimizin önüne getirelim. Elazığ, Malatya ve Dersim yok ! Atomla kirlenmiş Fırat'ın deli suları yıkar geçer Karakaya'yı, sarar tüm Güneydoğu'yu, Kürdistan'ı, Fırat'ın suları ile Harran'a hayat değil ölüm ulaştır !

Şimdi tüm barış güçleri açısından önde duran somut görev, mevcut Amerikan üslere karşı, yeni kurulmak istenen üslere karşı, bu üslere yerleştirilmek istenen nükleer silahlara karşı en geniş güçleri harekete geçirmektir.

F-16 savaş uçakları projesinin gerçekleştirilmesini önlemek için savaşım yükseltilmelidir. Bu uçaklar savunma değil, nükleer roket atabilen saldırı uçaklarıdır. Bu uçaklar, tüm komşularımızla aramıza yeni gerginlikler sokacaktır. Bu uçaklara ödenecek toplam (şimdilik) 4,5 milyar dolarla sanayileşmeyi hızlandırıcı, işsizliği azaltıcı dev yatırımlar yapılabilir. Halkımızın gereksinimi budur. Üstelik ABD'ye bu uçaklar karşılığında kapitülasyonlar dönemindekine benzer bir dizi ayrıcalıklar veriliyor.

Eğer Türkiye, TKP Programında söylendiği gibi, NATO'nun gerginlik politikasının yerine, barış içinde yanyana yaşama ilkelerini temel alan bir dış politika ve Amerikan askersel doktrinleri yerine, ulusal çıkarları temel alan bir ulusal güvenlik politikası uygulanırsa, askersel harcamalar büyük ölçüde azaltılabilir, bu fonlar kalkınmanın hizmetine verilebilir.

Parti örgütlerimiz barış savaşımına ilişkin bu somut konuların fabrikalarda, işyerlerinde, mahalle ve köylerde tartışılmasını sağlamak için daha çok çaba göstermelidir. Üslere karşı, özellikle Amerikan üs ve personelinin bulunduğu, 6. Filo'nun uğradığı kent ve limanlarda yerel barış girişimleri örgütlenmesi büyük önem taşıyor. Bu konuları sessizlikle geçiştirmeye çalışan hükümete barış güçleri baskı yapmalı, onu konuşmaya, konumlarını açıklamaya zorlamalıdır.

Partimiz barış savaşımı yükseldikçe, "iki süper devlet" v.b. tezlerinin daha çok öne çıkarılacağını dikkate almalı, ABD politikasına karşı çıkan herkesle barış için işbirliği politikasını, barış savaşımına zararlı böylesi görüşlere karşı ideolojik savaşımı yükseltme göreviyle birleştirmelidir.

Barış güçleri yurtsever ordu mensuplarına seslenmeli, onları uyarmalıdır. Ordunun başındakiler subay ve assubayları Pentagon'un paralı askerleri durumuna getirmek istiyorlar. Oysa Pentagon ve NATO başları NATO'nun askersel planlarının yapılmasında Türk Genelkurmayı'na söz hakkı bile tanımıyor. Bunların uygulanmasında hiç tanımayacaktır. Onlar, değil Türk generallerini, dört yıldızlı Federal Alman generallerini bile, bunlar kendi planlarıyla en küçük bir anlaşmazlığa düştüklerinde, en iğrenç yöntemlerle saf dışı ediyorlar. Kendi çıkarları için Türk Genelkurmayı'ndan her türlü ödünü alıyor, ama ona verdikleri bol askersel yardım v.b. sözlerini bile tutmuyorlar. Yurtsever subay ve assubaylar bu onursuz duruma, gerginlik yanlısı politikalara boyun eğmemelidir. Kendilerine verilmek istenen

Amerikan çıkarlarının bekçisi rolü, Harbiye'ye adım atarken taşıdıkları temiz duygularla, ulusal ülkülerle ne kadar uyuyor, bunu düşünmelidirler. Barış isteyen, Amerikan köleliğine karşı çıkan halkın yanında yer almalıdırlar.

1984 YILI ZİNDANLARIN BOŞALMASI İÇİN SAVAŞIM YILI OLMALIDIR

Bugün cezaevlerinde onbinlerce ilerici politik tutuklu bulunuyor. İlerici önder tutuklular bilinçli olarak imha edilmek isteniyor. Partimiz, MHP'li faşistler dışındaki tüm politik tutukluların özgürlüğe kavuşmalarını savunuyor, onların cezaevlerindeki insanlık dışı uygulamalara karşı yığıtce direnişlerini destekliyor.

Genel politik af istemi giderek yaygınlaşıyor. Bu istem halkımızın demokrasi isteminin somut bir ifadesidir. Af hareketinin yükselmesi, diktatörlük rejimine indirilmiş ağır bir darbe olabilir. Bugün çok geniş ve demokratik bir af hareketinin yükseltilmesinin olanakları vardır. TKP bu yoldaki her çabayı vargüçüyle desteklemelidir. Burjuva politikacılarının sorunu çarpıtmaları, affın kapsamı sorununu diktatörlükle kendi çıkarları için yürütecekleri bir pazarlığın konusu durumuna getirmeleri ancak yığınsal, en geniş demokrasi güçlerini birleştiren bir genel politik af hareketinin yükseltilmesiyle önlenbilir.

Yurtdışındaki Türkiye ile dayanışma hareketinin ana konusu da önümüzdeki dönemde genel af hareketiyle dayanışma olmalıdır. Bu amaçla Batı Avrupa kamuoyu ve Avrupa Konseyi, cezaevlerindeki ve polis sorgulamasındaki somut durum ve Türkiye'deki af hareketi konusunda düzenli aydınlatılmalıdır. Avrupa Konseyinde ve genel olarak dış ülkelerin kamuoyunda, Türkiye'deki insan haklarının çiğnenmesine karşı gösterilen duyarlılığın azalmakta olduğu bugünkü koşullarda, cezaevlerindeki suçsuz insanlara yapılanlar Türkiye'deki rejimin içyüzünü Batı kamuoyunda sergileyebilmek için en elverişli konudur.

Af hareketini örgütlemekteki amaç, yalnızca tutuklu ilerici insanlarımızı faşizmin elinden kurtarmak değil, aynı zamanda üç yıldan bu yana işlediği suçlar nedeniyle rejimin kamuoyunda mahkum olmasını sağlamaktır.

Bu amaçla, kader kurbanı-siyasal suçlu gibi ayrımlara karşı çıkılmalıdır. Kader kurbanı denilenler düzenin kurbanıdır. Gerçek suçlu düzendir. Politik tutuklular ise suçsuz kişilerdir, ülkemizin en onurlu insanlarıdır.

Düşünce suç-uylem suç-u gibi ayrımlar da benimsenemez. Böylesi ayrımlarla kimileri, yalnızca basın suçlarının af kapsamına alınması ile yetinilmesini öneriyor. Kimileri ise geçmişte sol adına terörist eylemlere katılmış gençlerin serbest bırakılmasını önlemeye çalışıyor. Oysa 12 Eylül öncesi terörizmin ana'sorumlusu olan faşist MHP başları, kiralık katilleri salıverilmiştir. Bunlar şimdi yeni bir parti bile kurmuşlardır. Hatta hala tutuklu bulunan kimi katil faşistlerin, Türk Ceza Kanunu'nun 450. maddesi v.b. siyasal olmayan adi suç maddelerine göre mahkum edilerek, af ile tümünün kurtarılması planlanıyor. MHP'li faşistler af edilmemelidir !

Türk ve Kürt tüm ilerici politik tutukluların özgürlüklerine kavuşmaları için TCK'nun 141-142. tüm maddelerini ve 146. maddeyi de içeren bir genel af çıkması zorunludur. İdam cezaları derhal durdurulmalıdır.

Af sorunu yasa sorunu değil, genel halk hareketi sorunudur. Demokratik bir af ancak halkın bu isteme sahip çıkması ile gerçekleşebilir.

Partimiz tutuklu yakınlarının cezaevlerindeki uygulamalara karşı, antidemokratik mahkeme kararlarına karşı yaptıkları girişimleri, Barış Derneği başkanı Dikerdem'e özgürlük girişimini tüm gücüyle destekliyor.

Sıkıyönetimin kaldırılması için savaşım görevi de önümüzde duruyor.

1984 YILI KEMER SIKMA POLİTİKASINA KARŞI SAVAŞIM YILI OLMALIDIR

Birçok belirti işçilerin, öteki emekçilerin ekonomik ve sosyal hakları uğruna savaşımının, yurtsever gençlik hareketinin önümüzdeki dönemde yükselebileceğine işaret ediyor.

Komünistler bu savaşımında: Asgari ücretin derhal yükseltilmesi ve vergi dışı bırakılması, grev yasağının kalkması, YHK'nun dayattığı tüm sözleşmelerin iptal edilmesi ve derhal tüm işyerleri için sendikalarla patronlar arasında birer yıl süreli yeni sözleşmeler yapılması, haftalık çalışma süresinin ücret azalması olmadan 40 saate indirilmesi, zamların durdurulması, gübreye yapılan zammın geri alınması, taban fiyatlarının artırılması, Ziraat Bankası kredilerinin küçük üreticiye yönlendirilmesi, memur katsayısının derhal artırılması, çalışanların vergi yükünün azaltılması, sanayi ve tarımda küçük üreticilere verilen kredilerin artırılması, bunların faizlerinin azaltılması, YÖK yasasının iptal edilmesi, okullardan uzaklaştırılan öğretmen üyelerinin ve öğrencilerin haklarının geri verilmesi v.b. istemleri desteklemelidirler.

1984 YILI SENDİKAL HAKLAR İÇİN SAVAŞIM YILI OLMALIDIR

Türkiye sendikal hareketi en çetin dönemlerinden birini yaşamaktadır. DİSK kapalıdır. DİSK davası sürüyor. DİSK'e bağlı sendikalar hakkında ardarda davalar açılıyor. Türk-İş'in tepesinde gerici bir çete duruyor. Antidemokratik yeni Sendikalar Kanunu, Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu yürürlüktedir. 12 Eylül'den beri konan grev yasakları sürüyor.

Öte yandan 12 Eylül'den bu yana patronlar sıkıyönetime güvenerek YHK'nun zaten kuşa döndürdüğü ücret, ikramiye v.b. ödemeleri zamanında yapmıyorlar. Sözde sözleşmelerde yer alan sosyal haklar bile gaspediliyor. Süt, yoğurt, havlu, sabun, iş elbisesi, kundura gibi haklar ya hiç verilmiyor, ya da miktar ve kalite olarak düşük tutuluyor. Yemekler olağanüstü kötüleşmiştir. İşyeri servisleri ya kaldırıldı ya da azaltıldı. Çalışma koşullarına, havalandırmaya, aydınlatmaya, ısınmaya, içme suyuna ilişkin, işgüvenliğine ilişkin önlemlerin alınmasında, çalışma saatlerinin, vardiyaların, izinlerin düzenlenmesinde işçilerin söz hakkı yok edildi. Çalışma araları ya kaldırıldı, ya azaltıldı. Sendikal hakların gaspedilmesiyle, her şey patronların keyfine kaldı. İşten çıkarmalar arttı, yığınsallaştı.

Yeni yasaların uygulamasında bilinçli olarak yaratılan karmaşa sonucu sendi-

ka üyesi işçilerin yansının durumu sendikal açıdan belirsiz hale getirilmiştir. Yeni yasaya göre işkollarında yetki sorununun çözümü ile toplu iş sözleşmelerinin yapılabilmesinin olanaklı hale gelmesi, en iyimser tahminle Temmuz 1984'den önce söz konusu olmayacaktır.

Bu olumsuzluklara karşın sendikal harekette büyük bir potansiyel vardır. İşçiler arasında, kaybedilen sendikal hak ve özgürlüklerin, ekonomik ve sosyal hakların kazanılması için savaşım isteği güçlüdür. Sendikalı, sendikasız, DİSK'li, Türk-İş'li ve bağımsız sendikalara üye işçiler içinde bu yolda birlik istemi yaygındır. DİSK üyelerinin, Türk-İş'li ve diğer sınıf kardeşleri ile birleşmek için girişimleri gelişmektedir. Kimi işkollarında bu yolda olumlu gelişmeler gözlemleniyor. TKP bu eğilimi destekliyor. Birlik düşmanı kimi sendika yöneticilerinin, Türk-İş tepe yönetiminin olumsuz tutumuna karşı savaşım günceldir. Türk-İş kongresinde yönetimin, delegelerin azınlığının oyu ile seçilmiş olması bu konuda Türk-İş'li işçilerin olumlu eğilimlerinin bir yansımasıdır.

İşçiler sendikal birlik istiyor. Sendikal demokrasi istiyor. Kaybedilen ekonomik ve sosyal haklarını, sendikal hak ve özgürlüklerini kazanmak istiyor. Ücretlerini, çalışma ve yaşama koşullarını korumak, iyileştirmek istiyorlar.

Bugün Türk-İş başkanı Yılmaz bile, diktatörlüğün yaptığı sendikal yasaların işçilerin çıkarlarını yansıtmadığını söylüyor. Komünistler, tüm dürüst sendikacılarla birlikte mevcut yasaların iptal edilmesi ve sendikaların katılımıyla yenilerinin yapılması için, grev yasağının derhal kaldırılması için savaşımı yükseltmelidirler. Sendikal hareket ancak tabanda, işyerlerinde kurulacak birlikler, işçi girişimleri ile bu görevlerin üstesinden gelebilir.

Tüm parti örgütleri bu yolda sabırlı, titiz ve atak bir çalışma yürütmelidir.

Sendikaların işsizlerin, işten çıkarılmış işçilerin örgütlenmesine, onların temel gereksinimlerinin karşılanmasına yardımcı olması için çalışmak bugün özel bir önem taşıyor. Özal hükümeti ve patronlar, işçilerle işsizleri birbirine düşürmek istiyor. Eğer sendikalar işsizlerin çıkarlarının savunucusu olurlarsa, bu oyun boşa çıkar. İşsiz kalan işçilerin sendikalara üyelikleri aidaat ödenmeksizin devam etmelidir. Kaldı ki, işsiz kalma tehlikesi her işçi için söz konusudur. Komünistler, işçilerin, dolayısıyla sendikaların işsizlerin sorunlarına sahip çıkması için çaba harcamalı, işsizlerin örgütlenmesine yardımcı olmalıdırlar.

Şu da unutulmamalıdır ki, eğer komünistler ve dürüst sendikacılar, Türk-İş'e bağlı sendikaların, işçilerin yanısıra tüm öteki çalışanların da çıkarlarını savunmasını sağlamak için başarılı bir çalışma yürütürlerse, sendikaları politika dışı bırakmak isteyen güçleri zayıflatmada önemli bir adım atılmış olur.

Öte yandan meslek kuruluşlarında, barolarda ve teknik eleman örgütlerinde gericiğin giriştiği saldırıyı geri püskürtmek, yitirilen konumları geri almak için aktif bir çaba gösterilmesi gerekiyor.

Partimiz yığın örgütlerinde öteki sol güçlerle birlikte çalışma yanlısıdır. Parti örgütlerimiz olanaklı olan her yerde bunun yollarını aramalıdırlar.

Yerel seçimlerde halkın sesi ve eylemi yükseltilmelidir

Mart ayında yapılacak olan yerel seçimlerde faşist rejime yeni bir darbe indirmek ve Evren-Özal ikilisinin her açıdan tehlikeli politikalarını uygulanamaz duruma getirmek, demokrasiye gerçekten geçişin yolunu açabilecek bir gelişme yaratmak olanaklıdır.

Elbette söz konusu olan normal bir seçim değildir, demokratik bir seçim hiç değildir. Şu ya da bu partinin bu seçimleri kazanması ile bir şey değişecek değildir. Halk şu ya da bu partiye oy atmakla yazgısını değiştiremez. Kaldı ki, TKP gibi, ülkemizin sosyal ve politik yaşamında yadsınamaz bir yere sahip sol partiler seçimlere katılmak hakkına sahip değiller. Halkımız ancak örgütlenerek ve aktif savaşım-lara atılarak durumunu değiştirebilir.

Yerel seçimlerde faşist diktatörlük savunmadadır. Anavatan Partisi 6 Kasım'da aldığı oyları korumaya çalışacaktır. MDP ve Halkçı Parti'de başlayan istifa salgını, bu partilerin tamamen gelecekte yoksun olduklarını gösteriyor. Diktatör Evren faşist rejimin sivil kılıfı olan ANAP'ı ve sözde parlamentoyu güçlendirecek önlemler alamıyor. Tersine ister istemez rejimi halkın gözünde daha da zayıflatan adımlar atıyor.

Bu durumda, eğer diktatörlüğün 6 Kasım seçimlerine katılmasına izin verdiği partilerin yerel seçimlerde alacakları oylar önemli ölçüde azalırsa, hem Özal hükümeti yurt ve dünya kamuoyunun gözünde meşru almayan bir hükümet durumuna düşecek, hem de 6 Kasım seçimlerini düzenlemiş olan cuntacı generallerin suçu belgelenmiş olacak, faşist rejime sivil kılıf geçirmek isteyenlerin kılıfları ellerinde kalacaktır.

Ne ki, böyle bir sonuç önemli olmakla birlikte, bunların hiçbirisi kendi başına demokrasiye geçilmesinin yolunu açamaz. Demokrasi güçleri yerel seçimlerde savaşım hedefini salt, rejime bağlı partilerin oylarının azalması ve seçime katılacak Evren-Özal kliğine karşı çıkan partilerin oylarının artması ile sınırlanmamalıdır. Silah zoruyla hükümet edenlerin sandık sonuçlarına boyun eğeceğini kimse beklememelidir. Özal hükümeti, daha şimdiden seçim sonuçları ne olursa olsun, belediyeleri yasa hükmünde kararnamelerle tepeden yönetmeye, rejime bağlı tutmaya hazırlanıyor. Durumda bir değişikliğe ancak Evren'ıyla, Özal'ıyla, anayasasıyla bu rejime karşı birleşmekle, savaşım-la yol açılabilir.

Yerel seçimlerde Evren-Özal kliğinin bozguna uğratılması, ancak tüm karşıt güçlerin kendi aralarındaki öteki konulardaki ayrılıkları geçici olarak bir yana bırakarak bu hedefte birleşmeleri ile olanaklı olabilir. Böylesi bir birlik ancak halkın tabanda birliği yoluyla sağlanabilir.

Partimiz rejim karşıtı politik güçlerin işbirliğini savunuyor. Ama bugün kısa erimde böylesi somut bir işbirliğinin sağlanmasının söz konusu olmadığı açıktır. O

nedenle halka yerel seçimlerde, sorunun yerel yönetimlerin partiler arasında paylaşılması değil, rejime karşı en geniş güçlerin birliğinin sağlanması olduğunu göstermek büyük önem taşıyor.

Komünistler yerel seçimlerde belediyelerin ve muhtarlıkların generallerine bağlı emekli subaylardan, rüşvetçi ve yiyicilerden temizlenmesini amaçlamalı ve oylarını antifaşist, barış ve demokrasi yanlısı bağımsız ya da partili adaylara vermelidirler.

Yoldaşlar,

Komünistler, yerel seçimlerde olanaklı olduğu ölçüde öteki sol güçlerle birlikte, halkın yerel sorunları çevresinde birliğini sağlamaya, yerel halk girişimciliğini yükseltmeye çalışmalıdırlar.

Yerel seçimlerde aday olacak ilericiler, yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi, devletin, vali ve kaymakamların yerel yönetimler üzerindeki baskısının kaldırılması, bölgenin sanayileşmesi, işsizliğe karşı devletin bölgede somut önlemler alması, kooperatiflerin desteklenmesi, silahlanma harcamalarının azaltılmasıyla konut, kanalizasyon gibi sorunların çözülmesi, bölgenin nükleer silahsız, Amerikan üs ve askerinden arındırılmış bölge olması v. b. gibi istemleri, seçim platformunda savunmalıdırlar.

Halk yerel seçimlerde böylesi istemleri yalnız savunmakla kalmayan, bu istemlerin gerçekleştirilmesinde halkla birlikte çalışacağı, halkın yerel girişimciliğine dayanacağı, bölge ile ilgili önemli her kararı halka danışarak alacağı konusunda söz verecek adayları desteklemelidir. İl ve belediye meclislerine sendikacıların, kooperatif temsilcilerinin, gençliği, kadınları temsil edecek adayların seçilmesi için çalışmalıdırlar.

Parti örgütlerimiz, öteki ilericilerle birlikte, halkın yerel seçimlerde adaylara yukarıdaki istemler doğrultusunda baskı yapmasına yardımcı olmalıdırlar. Halk girişimciliği yerel seçimlerle sınırlı kalmamalı, seçim sonrasında da sürmeli, halk yerel yönetimleri kendi çıkarları doğrultusunda ve diktatörlüğe karşı kullanmak için sürekli çaba harcamalıdır.

Parti örgütlerimiz yerel seçimlerde aktif bir kampanya yürütmelidir. Bu kampanyanın başarısı örgütlerimizin söz konusu bölgenin canalcı sorunlarını yakından bilmesi ve halkın çıkarlarının en tutarlı savunucusu olmayı başarmasıyla yakından bağlıdır. Yerel seçimler, yığın bağlarımızı güçlendirmek, parti programımızın ulusal demokrasi hedefinin iç ve dış politikaya, ekonomik ve sosyal yaşama ilişkin istemlerini yerel sorunlarla birleştirerek yığınlara maletmek için olanak sağlayacaktır.

Partinin durumu (*)

5. Kongre raporunda, partimizin yurt içinde bir yandan toparlanmasını sürdürürken, bir yandan da artık bir güçlenme aşamasına geçmekte olduğunu saptamıştık. Yurt dışındaki parti örgütlerinin ise daha etkili ve canlı bir çalışma içine girdiğini belirtmiştik.

Kongreden sonra bu yöndeki gelişme kongremizin olumlu etkileriyle daha da hız kazandı. Gelen raporlar ve pek çok mektup gösteriyor ki, Kongre haberini büyük bir coşku ile karşılayan yoldaşlarımız, şimdi artan bir enerji ile omuzlarına düşen ağır görevleri yerine getirmeye çalışıyorlar. Parti militanlarımızın fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda yığın bağlarını güçlendirmeye şimdi her zamankinden daha fazla önem verdikleri görülüyor. Çukurova yöresinde, yayınladıkları bildiriler ile halkı üslere, ABD emperyalizminin ülkemizi sürüklediği savaş tehlikesine, bağımsızlığımızın ayaklar altına alınmasına karşı savaşa çağıran yoldaşlarımız partimizin politikasını yerel koşullara uyarlamada daha fazla ustalık kazandıklarını kanıtıyor.

Fabrikalarda, işyerlerinde baskılara, sendikal özgürlüklerin yok edilmesine karşı ekonomik, demokratik haklar için savaşımın ön sıralarında komünistler yer alıyor.

Tutuklevlerinde faşist diktatörlüğün baskı ve terörü azalmadı. Akıl almaz, insanlık dışı yöntemler süregidiyor. Buna karşı bilindiği gibi zindanların duvarlarını sarsan güçlü bir direniş gerçekleşmişti. Bugün de yer yer direnişlere başvuruluyor. Kürdistan'dan yoldaşlarımızdan gelen bir rapor onların deyimi ile 1984'ün ilk eylemini duyuruyor. Önceki direniş ile kazanılan hakların yeniden parça parça geri alınması üzerine Diyarbakır Cezaevinde 3 Ocak 1984'de açlık grevi ilan edildi. Tüm ilerici, demokrat tutuklularla birlikte komünistlerde bu eyleme aktif katıldılar. Çok sayıda tutuklunun öldürülmesine, yüzlencesinin yaralanmasına karşı direniş sürüyor.

Üniversite ve yüksek okullarda gerici YÖK uygulamasına, polis, asker baskılarına karşı gittikçe artan tepkiler görülüyor. Genç komünistler, ilerici yurtsever gençlik, gençliğin antiemperyalist, antifaşist en geniş birliğini sağlamak için özveri ile çalışıyorlar. Kadın yoldaşlarımız, derin gizlilik koşullarına başarılı biçimlerde uyarladıkları çalışmaları ile faşist diktatörlüğe karşı kadınlarımızı uyandırıyor, savaşıma hazırlıyorlar.

Ne var ki, bu gelişmeler hiçte görevlerimizi, sorunlarımızı hafifletmiş değildir. Tam tersine eskiden birikmiş ve kongrede ele aldığımız sorunların yanısıra, yepyeni görev ve sorunlar çıkmıştır önümüze. Ancak bu sorunları hızlı ve tutarlı biçimde çözmeye başladığımız zaman, partimizi amaca uygun ve sistemli bir çalışma düzeni içine sokmuş, partinin gelişmesini güvence altına almış olacağız.

(*) işaretli bölümler gizlilik nedeniyle özetlenmiştir.

Yoldaşlar,

5. Kongrenin coşkusu sürerken, ne yazık ki, Parti Başkanımız Bilen yoldaşı yitirmenin acısı ile karşılaştık.

Bilen yoldaşın aramızdan ayrılması, yalnızca parti örgütlerimiz için değil, ülkemiz devrimci güçleri ve kardeş komünist ve işçi partilerinin sıralarında da üzüntü yarattı.

TKP MK, Bilen yoldaşın yaşamına ve savaşımına büyük değer biçen mesajlarla acımızı paylaştı, başta SBKP olmak üzere tüm kardeş komünist ve işçi partilerinin MK'lerine ve BSS dergisine teşekkürü borç bilir.

Türkiye'den PPKK, TIP, TKEP ve TKSP yöneticileri Bilen yoldaş için partimize başsağlığı mesajları gönderdiler. Kendilerine bu dostça tutumlarından dolayı en içten teşekkürlerimizi iletiriz.

Parti örgütlerimiz yasa bürünmediler. Acılarını içlerine attılar, onu savaşım kararlılığına dönüştürdüler. Bilen yoldaşımızın ölüm ilanı girişimi ile komünistlerin acılarının da bir savaşım silahı olduğu herkesçe görüldü. Gericilik kudurmuşu döndü. Londra'daki uşakları da öyle. Komünistlerin en acılı anlarında, sıralarını daha da sıklaştırmaları, 5. Kongre'nin savaşım çizgisini yaşama geçirmek için daha enerjik öne atılmaları onları tedirgin etti. Bilen yoldaşın anısını, TKP'nin etkisini gözden düşürmek için her yola başvurdular.

Yoldaşlar,

Bilen yoldaşımızın bıraktığı boşluğu doldurmak için, başta MK olmak üzere tüm parti örgütleri şimdi daha kolektif ve daha enerjik bir çalışma içine girmelidir. Parti sıralarını daha da sıklaştıralım! MK etrafında sıkıca kenetlenelim! MK'miz Parti Başkanı Bilen yoldaşın anısını yaşatmak için yapılması gerekenleri ayrıca karar altına almalıdır.

5. Kongre'den sonra PB'nun çalışmalarının ağırlık noktasını, kongrenin parti örgütlerine ve geniş bir çevreye, işçi sınıfına, halkımıza duyurulması oluşturdu.

Kongre kamuoyuna önce parti radyosundan duyuruldu. Radyoda kongre bandlarından hazırlanmış bir program da yayımlandı. Yurtiçi ve yurtdışı parti örgütleri MK'nin kongreye ilişkin duyurusunu çoğaltıp dağıttılar. Aynı zamanda kardeş partilerin merkez organlarında da kongre haberi yer aldı. Haberi ilk veren kardeş, AKEL'in Haravgi gazetesi kongremize geniş bir yer ayırdı.

Kongremizi, onun kararlarını yığınlara götürmeye önem verdik. Burjuvazinin gizli çalışmaya zorladığı, yığınlardan koparmaya çalıştığı partimizin kongresini, onun savaşım çizgisini yığınlara duyurmak, gericiliğin oyununu bozmaktır. Yurtiçi parti örgütleri bu doğrultuda bir çok adım attılar. Kongremiz bilinçli işçilerin devrimci aydınların sıralarında ilgiyle karşılandı. Eğer partimiz legal olsaydı, kongremizin toplanması, fabrikalarda, işyerlerinde, köylerde başlı başına bir olay olacaktı. Kongremizin belgeleri, kararları yığınlar içindir, işçi sınıfı ve tüm emekçiler içindir. Biz kongrenin savaşım çizgisini illegal koşullarda da fabrikalara, köylere taşıyacağız.

PB'muz Batı Avrupa'nın koşullarını dikkate alarak, burada kongremizi yoldaşlarımıza, dostlarımıza duyurmak, onun coşkusunu yurtdışındaki işçilerimize iletebilmek için yığınsal toplantılar düzenlenmesi kararını aldı.

Batı Avrupa parti örgütlerimizin hemen hemen tümü, bu nitelikte başarılı toplantılar düzenlediler. Bu toplantıların en yığinsalı Federal Almanya örgütümüzce gerçekleştirilen toplantı oldu. Merkez Komitemiz bu örgütümüzü ve yoldaşlarımızı kutlamalıdır.

Bu yığinsal toplantılardan ve öteki duyurma çalışmalarından çıkarılacak önemli sonuçlar vardır: Birincisi; partimizin artan otorite ve saygınlığının açıkça görülmüştür. İkincisi; çok önceden bir duyuru yapılmamış olmasına karşın, bu toplantılara önceden uzun süre hazırlanılan yığın eylemlerinde olduğu kadar bir katılım sağlanmıştır. Bu, bu ülkelerde partimizin yandaş çevresinin, rezervlerinin ne denli geniş olduğunu, bizim bunu değerlendirmeye ne denli önem vermemiz gerektiğini gösteriyor. Üçüncüsü; Mayıs 1981 saldırısından bu yana hem gericiğin, siyasal polisin aralıksız saldırıları, hem de parti düşmanlarının, provokatörlerin partiyi yıpratma, kadroların moralini bozma çabalarının etkisi altında kalan, sağdan soldan yayılan dedikodularla bunalan parti militanları üzerinde kongre ile partinin birliğini ve gücünü görmenin yarattığı heyecandır. Dördüncü önemli nokta, TKP'nin soldaki bağlaşıkları, dostları ile sıcak ilişkileri geliyiyor.

Değerli yoldaşlar,

Partimiz kongre öncesinde başlayan seçim kampanyasını başarıyla sonuçlandırdı. Yurtiçi parti örgütleri bildiri, pul ve sözlü ajitasyonla seçim taktikimizi yaymaya çalıştılar. Kimi yerlerde çeşitli sol güçlerle eylem birlikleri gerçekleştirildi. Yurtdışında da parti örgütleri somut ajitasyon ve propaganda çalışmaları yürüttüler. Seçim öncesinde çeşitli düzeylerde eylem birliği girişimleri oldu. Ancak bunlar, ortak bir seçim platformunda birleşmeyle sonuçlanamadı. Partimizin bu doğrultudaki ısrarlı çabaları yanıtızsız kaldı.

Geçen süre içinde Federal Almanya'da bedelli askerliğe ilişkin bir kampanya yürüldü. Çeşitli politik eğilimleri kapsayan bu kampanya yığınların ilgisini topladı. Yurtdışı parti örgütlerimiz, kardeş partilerle birlikte roket karşıtı girişimlerinde etkin bir rol oynadılar. Türkiye Barış Komitesi yöneticilerinin mahkum olmasını protesto ve dayanışma için çeşitli parti örgütlerimiz girişimlerde bulundular; gösteriler düzenlediler.

Batı Avrupa'daki çalışmalarımız içinde Türkiye demokrasi güçleri ile, tutuklular ve tutuklu aileleriyle dayanışma alanında yapılan etkinlikler yeterli değildi. Merkez Komitemiz bu çalışmaların iyileştirilmesi için somut, yol gösterici bir karar almalıdır. Bir roket üssüne çevrilmek istenen ve demokrasi oyununa sahne olan Türkiye ile asıl şimdi dayanışmayı yükseltmek gerekiyor.

Yoldaşlar,

Kongre kararlarımız doğrultusunda çözmeye çalıştığımız kimi örgütsel sorunlar üzerinde Plenumu bilgilendirmek istiyoruz. (...)

Yoldaşlar,

Gerek yurtiçi, gerekse yurtdışı parti örgütlerimiz için somut politik görevleri dikkate alan, örgütlenme hedeflerinin saptanması gerekiyor. Merkez Komitesi'nin ayrıntılı bir plan saptaması gerekmiyor, ama önceliklere açık biçimde işaret etmelidir. (...)

Partimiz, önüne koyduğu görevleri, ancak tüm parti çalışmasının candamarı olan ideolojik çalışmayı iyileştirerek gerçekleştirebilir. Parti politikasının somut gelişmelere yanıt verebilmesi, sağlam bir perspektif göstermesi, yığınlarca benimsenmesi, böylece maddi bir güce dönüşmesi, teorik çalışmaların, ajitasyon propaganda çalışmasının düzeyiyle doğru orantılıdır. Merkez Komitemiz, ideolojik çalışmanın iyileştirilmesi için ne denli sağlam, somut ve gerçekçi kararlar üretebilirse, tüm parti çalışmalarımız o denli yüksek bir hızla iyileşecektir. Ama şu da unutulmamalıdır ki, ideolojik çalışmanın iyileşmesi, örgütsel çalışmanın iyileşmesiyle, özellikle bu alanın ideolojik çalışma için gerekli desteği sağlamasıyla yakından bağlıdır.

5. Kongrede, "ideolojik çalışmaların iyileştirilmesi" sorunlarını ele almak üzere, özel bir MK Plenumu toplama kararı, şimdi yerine getiriliyor. MK üyeleri, sunulan tezleri, bu tezlerin açıklanması ve uygulanması niteliğinde olan "ideolojik çalışmaların iyileştirilmesi ve parti içi eğitimin örgütlenmesi" adlı yardımcı belgeyi ve "yurtdışındaki parti örgütleri için ideolojik çalışmalar" adlı yardımcı belgeyi tartışacaklar ve kararlar alacaklardır.

Kongrede belirtildiği gibi, ideolojik çalışmalarımızda zayıflıklar vardır. Burada sorun şudur: Partinin yığinsal ajitasyonu, propagandası ve teorik çalışmaları, yığınların, değişik katmanların, kadroların, tek tek komünistlerin kafalarındaki sorulara başarıyla yanıt veriyor mu? Mustafa Suphi tezlerinin tartışılması sırasında, parti merkezinin, ideolojik çalışmalar bürosunun tartıştığı konularla, kadroların kafasındaki tartışma konuları arasındaki kopukluk kendini çok iyi gösterdi. Yayınlarımızın içeriğindeki en büyük zayıflık budur. Yayınlarımızı yığınlara "öğretmeden" önce, yığınlardan öğrenmeleri ve yazarların kendi kafalarındaki sorular yerine, kadroların sorularına yanıt vermeleri gereklidir. Bu, bir bütün olarak parti çalışmasını ilgilendiriyor. Şimdi, bütün parti örgütleri yığınların, ayrı ayrı her katmanın, kadroların, tek tek komünistlerin ve sempatizanların sorularını parti yayınlarına iletmeleri ve yayın organlarımızın aldıkları her mektuba, tıpkı canlı bir insanla karşı karşıya imişler gibi büyük bir özenle yaklaşmaları ivedi işimizdir.

Biz ideolojik çalışmalardan sorumlu organlardan, kişilerden, ellerindeki olanakların sınırlılığına bakmaksızın, çalışmalarını çok daha aktifleştirmelerini, kullanılmayan rezervleri kullanmalarını, plansızlığa, denetimsizliğe son vermelerini, yayınlarımızı, yazarlarımızı, parti komitelerinin tüm ajitasyon-propaganda işlerini, her türlü zorlukları aşarak yönetmelerini istiyoruz.

Aynı zamanda biz, şu ilkeyi kesin bir şekilde uygulamalıyız: İdeolojik çalışma bütün partinin işidir. O nedenle MK'ca, tüm örgütlerin ideolojik çalışmalarını iyileştirmek için gerekli kararlar alınmalıdır.

Bundan böyle her parti örgütü, MK'ne verdiği raporlarda, kendi alanındaki ajitasyon-propaganda, eğitim çalışmalarının içeriğini, elde edilen sonuçları (zayıflıkları ve başarıları) olanaklı olduğu ölçüde ayrıntıyla bildirmelidir.

Aynı zamanda şimdi biz, ideolojik çalışmaları iyileştirmek özellikle Atılım'ın etkinliğini arttırmak, onu 15 günlük yayının gerektirdiği canlı bir içeriğe kavuşturmak için, canlı bir komünist yarışma açmalıyız. Her örgüt önüne, haber, yazı gönderme konusunda sayısal hedefler koymalı, komünistler arasında yarışma başlatmalıdır. İdeolojik çalışmalar bürosu bu yarışmanın gidişi içinde gönderilen haber

ve yazıların kalitesini arttırmak, onları amaca uygun konulara, sınıfsal katmanlara yöneltmek için örgütlerimize gereken her türlü yardımı yapmalıdır. Yayınların yazışma adresine kavuşması bize yeni olanaklar açıyor. Bu da geliştirilmelidir.

5.Kongre Marksizm-Leninizmi ülke koşullarına yaratıcılıkla uygulama yolunda ciddi bir adım atarak günlük işlerin arasında boğulan, o nedenle kendiliğinden yer yer "teoriyi küçümseme" eğilimine kapılan kadroları ideolojik bakımdan silahlandırmıştır. Propaganda-ajitasyon çalışmalarımızı ve genel olarak tüm parti çalışmalarını zayıflatan "teoriyi küçümseme" eğilimini kökten yok etmek için şimdi yeterli olanaklara sahibiz.

Parti şimdi bir yandan Yol ve Amaç dergisini daha iyi bir içerikle çıkaracak, öte yandan, parti içi eğitimi örgütleyecek, bilimsel araştırma çalışmasını tezelden başlatacaktır.

Bizim ideolojik çalışmalarımız, partimizin öne koyduğu politik amaçlara bağlıdır ve bu görevlerin çetinliğine uygun etkinlikte olmalıdır.

İvedi sosyal-ekonomik-politik istemler için yığınlar arasındaki her günlük ajitasyon, sistemli olarak partinin politik kampanyalarıyla yaratıcılıkla bağlanmalıdır.

Parti, yığınlar içindeki ajitasyon çalışmasını, kampanyaları, etkili bir propaganda çalışmasıyla, partimizin program amaçlarına bağlamalıdır. Bizim öne koyduğumuz ulusal demokrasi alternatifini, çok açık bir şekilde yığınlara gösterilmelidir.

Partinin yakın amacı (ulusal demokrasi ve antiemperyalist demokratik halk devriminin tamamlanması) son amacımıza, sosyalizme bağlanmalı, bu herşeyden önce yığınlara Sovyetler Birliği'ni, reel sosyalizmin çalışan insanlara getirdiği kazanımları, her alandaki başarıları anlatarak yapılmalıdır.

Bizim ideolojimiz, Marksist-Leninist öğretimiz, yığınlar arasında yayılmalı, bu, işbirlikçi oligarşinin her alandaki görüşlerine, programlarına, antikomünizme ve her türlü oportünizme karşı polemiklerle, ideolojik savaşım içinde gerçekleştirilmelidir.

MK, kongrenin üyelik yenilenmesine ilişkin kararını gündeme almalıdır. Bu görev ancak örgütsel ve ideolojik tüm öteki görevlerle birlikte ele alındığında başarıyla çözülebilir.

Son dönemde siyasal polisin yurtiçinde izleme faaliyetlerini, yurtdışında ise bilgi toplama çabalarını artırdığı görülüyor. Merkez Komitemiz tüm parti örgütlerini konspiratif önlemlerde en küçük bir gevşemeye prim vermeme, uyanıklığı artırma konusunda uymalıdır.

Son olarak yurtiçi ve yurtdışı tüm parti örgütlerimizin yakıcı duruma gelmiş olan ortak bir sorununa değinmek gerekiyor. Parti öne koyduğu görevleri ancak sağlam bir kurmaylıkla gerçekleştirebilir. Merkez Komitesinden başlayarak, tüm yönetim organlarının yönetim faaliyetinin iyileştirilmesi, özellikle temel örgütlerin yönetici kadro boşluklarının doldurulması biran önce çözüm bekleyen bir sorundur.

Haydi görev başına !

1984 yılı halkımızın barış ve ulusal demokrasi savaşımı açısından önemli bir yıl olacaktır. Koşullar, olumlu ve olumsuz, her iki yönde de hızlı değişikliklere açıktır. Parti örgütlerimiz, yoldaşlarımız çabalarını kat kat arttırmalı, yığınların önünde, onlarla birlikte sınıf savaşımını yükseltmek yığın bağlarını güçlendirmek için her çabayı göstermelidirler. Haydi görev başına !

Amerika'ya üs değil, işsize fabrika, köylüye toprak !

Roket değil, iş, ekmek, özgürlük !

Çirkin Amerikalı, üslerinle, silahlarınla, ajanlarınla DEFOL !

Zindanları boşaltalım !

Sıkıyönetime son !

Vergi yükü tekellere, toprak ağalarına !

Sendikal özgürlüklerimizi yeniden kazanmak için ileri !

Evren-Özal diktatörlüğünü yıkalım ! Ulusal demokrasiyi kuralım !

Bağımsız, barışçı, demokratik bir Türkiye !

Türkiye'nin güçlü bir TKP'ye ihtiyacı var !